

JANUARI 1980

GRATIS maand-
blad

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**PAUSELIJK BEZOEK AAN AMERIKA HAD
DIEPERE ACHTERGROND**

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 1

januari 1980

ARTIKELEN

Wat is het ware evangelie?	2
Pauselijk bezoek aan Amerika had diepere achtergrond	5
De Arabische wereld in de profetie	7
Waren de tien geboden reeds voor Mozes van kracht?	14
Is zelfs het evangelie verontreinigd?	22

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Van onze lezers	29

BIJ ONZE OMSLAG

Tijdens de stormachtige tournee in de Verenigde Staten in de eerste week van oktober trok paus Johannes Paulus II enorme opgewonden menigten. Het was ook het grootste „media“-gebeuren in de Amerikaanse geschiedenis, zowel van de zijde van de kranten als van de televisie. Als u meer wilt weten over het belang van het pauselijk bezoek aan Amerika en de naar voren komende rol van de paus als 's werelds „morele woordvoerder“, lees dan het artikel dat op pagina 5 begint.

Foto: Dirck Holstead Liaison.

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika*: P.O. Box 111, St. Albans, Herts., AL2 2EG, Engeland

- *Verenigde Staten*: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada*: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië*: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland*: P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika*: P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen*: P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika*: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië*: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland. Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland*: Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur: HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteuren: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliacik

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith

Medewerkers: Pamela Antion, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en produktie: Roger G. Lippross; *Distributie*: Boyd Leeson; *Produktie*: Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij*: Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities*: Val Brown; *Medewerker*: Carol Riemen

Administrateur: Stanley R. Rader

Internationale edities:
Nederlands: Bram de Bree

Duits: John B. Karlson

Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler

Frans: Dibar K. Apartian

Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland*, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn*, West-Duitsland: Frank Schnee; *St. Albans*, Engeland: Frank Brown; *Burleigh Heads*, Australië: Dean Wilson; *Geneve*, Zwitserland: Bernard Andrist; *Johannesburg*, Zuid-Afrika: Roy McCarthy; *Manila*, Filippijnen: Colin Adair; *Utrecht*, Nederland: Bram de Bree; *Vancouver*, B.C. Canada: Leslie McCullough; *Mexico City*, Mexico: Thomas Turk

Persoonlijk van...

De sleutel tot ons voortbestaan

Als u en ik het onderwerp waarover ik het deze maand zou moeten hebben, zouden bespreken, en u in alle ernst zou zeggen: „Meneer Armstrong, gezien de diepe ernst en de urgentie van deze tijd, ben ik van mening dat u hoort te schrijven over het urgentste probleem in ons aller leven op dit moment: de vraag of we kunnen blijven voortbestaan, en zo ja, hoe?“, dan zou ik daarmee geheel instemmen.

Het allerbelangrijkste vraagstuk in ons aller leven is momenteel dat van ons voortbestaan.

Ik haast me echter daaraan toe te voegen dat voortbestaan als zodanig niet voldoende is. Wij moeten kunnen voortbestaan in vrede, in geluk, in vreugde en voorspoed, en overvloedig welzijn voor iedereen.

Dat is een behoorlijk grote opgave. Mocht iemand oplossingen weten, dan zou hij ter wille van de mensheid van zich moeten laten horen. *Ik* ben bereid de oplossing te geven — in onomwonden bewoordingen. Het is tijd dat er duidelijke taal gesproken wordt. Uw leven hangt af van iemand die op het juiste moment naar voren komt met de juiste oplossingen.

Ten einde tot de kern van de zaak door te dringen, moeten we ons eerst realiseren dat de bestaande omstandigheden slechts *gevolgen* zijn. Het dringendste probleem voor ons bestaat eruit de oorzaak te vinden, niet slechts die der huidige misstanden, maar tevens de niet toegepaste oorzaak van vrede, geluk en overvloedig welzijn.

Willen we die oorzaak leren kennen, dan moeten we ons eerst afvragen hoe het komt dat de mens is zoals hij is.

Op welke wijze ontstond de mensheid op aarde? Of,

om zelfs verder terug te gaan, hoe kwam de aarde zelf tot stand?

Zo ver teruggaan kan ons als heel lang voorkomen, maar vergeet niet dat het vruchteloze zoeken naar vrede tot ver in het verleden teruggaat — zo ver als het begin der geboekstaafde geschiedenis of zelfs nog verder terug. Ten einde de juiste oplossingen te vinden dienen we zelfs tot in voorhistorische tijden terug te gaan. En dat brengt ons zelfs tot het vraagstuk van *oorsprong*. We zullen echter sneller tot de juiste oplossingen komen door bij het begin te beginnen.

Vele wetenschapsmensen hebben hun gehele leven aan het onderzoek van dit vraagstuk gewijd. Hierover zijn vele wetenschappelijke werken geschreven waarin de resultaten van een levenslange arbeid zijn uiteengezet, en die de indruk wekken de geschiedenis van de oorsprong der aarde en de mensheid weer te geven. Is het echter niet veelzeggend dat die theorieën en hypothesen in gebreke blijven ons te vertellen *waarom* de mens is zoals hij is of hoe hij zo werd, hoe het komt dat de mens aldoor verward wordt door onoplosbare problemen, waarom hij steeds in moeilijkheden verkeert en waarom de gehele mensheid geplaagd wordt door zovele euvels en gebreken en waarom die zo sterk in aantal en last toenemen?

Dit is geen eenvoudige taak. Het negeren van het huidige dilemma der mensheid zal er niet toe leiden dat het verdwijnt. Het gaat om ons voortbestaan. We dienen het juiste antwoord te vinden en wel nu.

En we kunnen het weten.

De vruchten der speculatieve beweringen der wetenschap, hebben geen vrede, blijdschap, universele welvaart en overvloedig welzijn voortgebracht. De wereld lijdt daarentegen in grote mate en is *ziek*.

Ten einde op het juiste (Zie verder pagina 25)

WAT IS HET WARE EVANGELIE?

Jezus bracht groot nieuws — het belangrijkste nieuwsbericht dat de mens ooit gehoord heeft. Het is het nieuws op welke wijze in de toekomst de wereldvrede tot stand zal komen.

door Herbert W. Armstrong

Sommige mensen vragen zich wellicht af welk mogelijk verband er bestaat tussen de problemen van regeringen en de boodschap van Jezus Christus.

Geen enkele godsdienst, regering of opleiding heeft de oorzaak ontdekt van de verschrikkelijke toestanden in de wereld van vandaag, evenmin hebben zij de oplossingen gevonden voor de tragische problemen van de lijdende mensheid. Zij blijven ontstellend in gebreke de weg te wijzen naar vrede of deze tot stand te brengen. De evolutietheorie verschaft geen verklaring voor de werkelijk essentiële problemen van de zo zieke wereld van vandaag. Zij biedt geen oplossingen. Maar het evangelie van Jezus Christus — als men maar wist wat dat is — biedt een rationele en waarachtige verklaring en geeft de oplossing aan die toegepast zal worden.

Maar, zal men verbaasd vragen, weet niet iedereen wat het evangelie van Jezus Christus is? Is dat niet al meer dan 1900 jaar verkondigd?

U kunt het geloven of niet, het antwoord is een krachtig neen. Het evangelie van Christus is gedurende meer dan 18½ eeuw niet aan de wereld verkondigd.

Ik weet dat dit een verbijsterende uitspraak is, die zelfs absurd kan klinken.

Er zullen mensen zijn die vragen: „Maar heeft men dan Christus niet aan de wereld verkondigd? Heeft men niet gepleit in Christus te gelo-

ven en Christus te aanvaarden? Hebben niet miljoenen mensen in Christus geloofd? Hebben niet miljoenen mensen Christus aanvaard — Christus beleden? Noemen niet miljoenen mensen hun godsdienst naar zijn naam — de christelijke godsdienst? En is het christendom niet een van de grootste godsdiensten op aarde?” Dat is allemaal waar.

Christus is het evangelie niet

Maar het verkondigen van Christus is niet het verkondigen van het evangelie van Christus. Christus was de boodschapper die het evangelie bracht — de booschapper die God zond met een boodschap voor heel de mensheid — en die boodschap is het evangelie. Het woord „evangelie” zelf betekent „goed nieuws”.

De mens Jezus Christus is de grootste en belangrijkste mens, die ooit op aarde heeft rondgewandeld. Maar als persoon is Hij het evangelie niet. De wonderen die Hij verrichtte zijn het evangelie niet. De dingen die Jezus deed zijn het evangelie niet. Wat Hij predikte, het geweldig goede nieuws dat Hij aankondigde, is het evangelie.

Zet op een willekeurige zondagmorgen uw radio eens aan en u zult alle predikers horen vertellen *over* Christus. Ze dringen daarbij aan in Christus te geloven, Christus te aanvaarden, en ze vertellen wat een geweldig mens Hij was. Dit worden dan „evangelische programma's” genoemd. Er wordt gepraat over het

uitdragen van het evangelie. Maar de mens Christus is het evangelie niet. Ik weet dat dit ongelofelijk klinkt, want wat deze predikers zeggen dat noemen zij „het evangelie”.

Miljoenen kijkers en luisteraars hebben aangenomen dat zij het evangelie hoorden. Mensen hebben hun hele leven horen preken over de mens Jezus Christus, wat dan „het evangelie” werd genoemd. Men heeft eenvoudigweg voor zoete koek aangenomen dat men het evangelie hoorde. Men aanvaardt dus wat men hoorde als het evangelie, terwijl men feitelijk het evangelie van Jezus Christus — de boodschap, het nieuwsbericht — nog nooit gehoord heeft.

Gelovigen wilden Christus doden

Wat men zonder meer als het evangelie heeft aanvaard, biedt geen oplossing voor het lijden, de frustraties en het onbeschrijflijke kwaad van de mensheid. Het ware evangelie dat Jezus bracht verkondigt de oplossing voor de problemen van de wereld, maar de mens verwierp dat evangelie en kruisigde Jezus voor het verkondigen ervan.

Er waren mensen die in Christus geloofden, net als miljoenen mensen thans doen — miljoenen die zijn evangelie niet gehoord hebben.

U kunt het allemaal in de bijbel lezen. Uw ogen zullen opengaan, want de bijbel zegt niet wat u veronderstelt dat Jezus in de tempel te Jeruzalem gezegd heeft: „Jezus dan zeide tot de Joden, die in Hem

geloofden: Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij" (Joh. 8:31).

Begrijp dit goed! Wat Jezus zei, was zijn boodschap — het evangelie dat Hij onderrichtte. Hij zei, met andere woorden: „Als je blijft *doen* wat het evangelie onderricht, zullen jullie mijn discipelen zijn”.

Maar ze weigerden te geloven of te doen wat Hij onderwees — zijn evangelie. Ze geloofden Hem, ze geloofden in zijn identiteit, ze geloofden dat Hij de Messias was, de Christus, maar ze geloofden Hem niet, ze geloofden niet wat Hij zei.

Vervolgens staat er: „... maar gij tracht Mij te doden, omdat mijn woord bij u geen plaats vindt. Wat Ik gezien heb bij de Vader, spreek Ik...” (vers 37-38). Juist deze mensen die in Hem geloofden, streefden ernaar Hem te doden, omdat zij haatten wat Hij zei — zijn evangelie — de enige oplossing voor de problemen van de mensheid — de weg die vrede, welvaart, geluk en alle goede dingen zal brengen.

Degenen die in Hem geloofden gingen door met argumenteren. Toen zei Hij: „... maar nu tracht gij Mij te doden, een mens, die u de waarheid gezegd heeft, welke Ik van God gehoord heb...” (vers 40). Jezus ging verder: „... want Ik ben van God uitgegaan en gekomen; want Ik ben niet van Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden” (vers 42). Vervolgens: „Maar omdat Ik u de waarheid zeg — Mij gelooft gij niet” (vers 45). Miljoenen mensen geloven in Christus, maar geloven *niet* zijn evangelie, omdat ze dat nooit gehoord hebben. Ze hebben over Hem gehoord, over wat Hij deed, maar niet zijn boodschap over de oplossing voor al de problemen van de mens en hoe eeuwig leven te verwerven in vreugdevol geluk, overvloed en vervulling.

Een boodschapper en zijn boodschap

U zult hierboven opgemerkt hebben hoezeer Jezus de nadruk legde op het feit dat God, zijn Vader, Hem gezonden had. Wat Hij onderwees, had Hij van God ontvangen.

Let nu eens op de volgende profetie in Maleachi: „Zie, Ik zend mijn

bode, die voor mijn aangezicht de weg bereiden zal...” (Mal. 3:1). Hij spreekt hier over Johannes de Doper (Markus 1:2), maar voornamelijk als prototype van een ander die de weg zal bereiden voor zijn tweede komst (Mal. 4:5-6).

De profetie gaat verder: „... plotseling zal tot zijn tempel komen de Here, die gij zoekt, namelijk de Engel des verbonds, die gij begeert...” (Mal. 3:1). Jezus kwam als een boodschapper — de boodschapper van het Nieuwe Verbond. Mozes was de middelaar van het Oude Verbond, een overeenkomst tussen God en het volk Israël, waardoor zij gevestigd werden als een van de koninkrijken op aarde en genoemd naar hun aardse vader, Israël (Jakob).

Deze profetie brengt ons rechtstreeks naar het begin van het evangelie van Jezus Christus in Markus 1:1: „Begin van het evangelie van Jezus Christus. Gelijk geschreven staat bij de profeet Jesaja: Zie, Ik zend mijn bode voor uw aangezicht uit, die uw weg bereiden zal; de stem van een, die roept in de woestijn: Bereid de weg des Heren, maakt recht zijn paden” (Markus 1:1-3).

Dit toont ons Johannes de Doper die de weg bereidt voor het begin van Jezus' verkondiging van zijn evangelie. De volgende negen verzen beschrijven het dopen door Johannes en zijn aankondiging van de komst van de Messias, het dopen van Jezus en Jezus' directe confrontatie met en overwinning op Satan, waardoor Hij zich kwalificeerde om Gods regering op aarde te herstellen.

Dan volgen vers 14 en 15: „En nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea om het evangelie Gods te prediken, (en Hij zeide): De tijd is vervuld...” Vervuld? Wat wordt daarmee bedoeld? Jezus had zich net gekwalificeerd om Gods regering te herstellen en Heerser ervan te zijn. Het had niet sneller aangekondigd kunnen worden: „... en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen. Bekeert u en gelooft het evangelie.” Wat geloven? Hij zei dat wij het evangelie moeten geloven — het goede nieuws van het Koninkrijk Gods.

Maar sinds het einde van de eerste

eeuw is dat evangelie niet aan de wereld gepredikt. Momenteel weet bijna niemand wat het Koninkrijk Gods is. Miljoenen mensen denken dat het een kerk is. Anderen denken dat het een hemels iets is dat „in de harten van de mensen is geplaatst”. Sommigen hebben zelfs gedacht dat het het Britse Imperium was. (Voor een volledige uitleg kunt u ons gratis boekje *Wat bedoelt u precies... het Koninkrijk Gods?* aanvragen.)

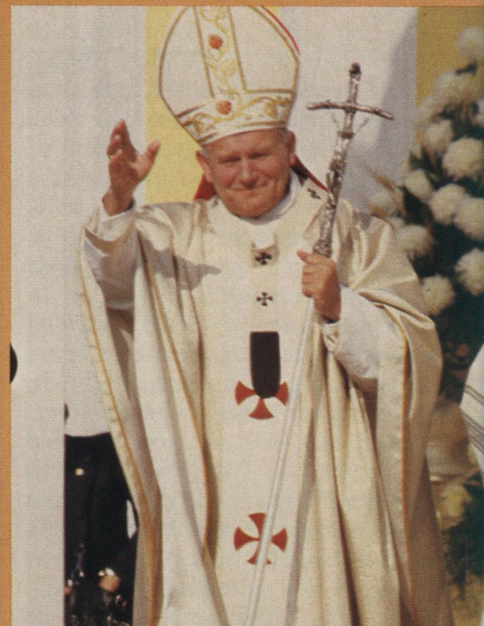
Het woord „evangelie” betekent „goed nieuws”. Het was een nieuwsbericht over de toekomst. Het was geweldig, prachtig nieuws — het grootste, belangrijkste nieuws dat ooit aan de mensheid medegedeeld was. Toch is het onderdrukt. Uw bijbel zegt dat alle volkeren bedrogen zijn.

In Jezus' dagen verwierpen de leiders in Judea en Galilea dat prachtige nieuws. Velen van degenen die in Christus geloofden verwierpen het en probeerden Hem voor het onderricht ervan te doden en slaagden daar tenslotte ook in. De apostelen die eropuit gingen om dat prachtige nieuws te verkondigen, werden, met de mogelijke uitzondering van Johannes, gemarteld omdat ze het predikten. Nadat Jezus 3½ jaar gepredikt had, een keer zelfs tot wel vijftienduizend mensen tegelijk, waren er maar 120 mensen die het aannamen en erbij bleven tot de tijd van zijn hemelvaart, veertig dagen na zijn opstanding (Hand. 1:3, 14-15). Spoedig begon er gedurende de tijd dat de apostelen predikten een grote vervolging (Hand. 8:1). Nadat de Romeinen in 70 n.Chr. Jeruzalem veroverd hadden, smoorde de Romeinse vervolging letterlijk alle prediking van het ware evangelie. Gedurende de volgende 18½ eeuw werd Christus aan de wereld gepredikt, maar niet zijn evangelie.

Wat is dat Koninkrijk?

Wat is een koninkrijk precies? Als ik u zeg dat Koning Hoessein de koning is van het Hasjemitische Koninkrijk van Jordanië, zult u begrijpen wat ik bedoel. Het is niet een hemels, niet-bestaand iets in Hoesseins hart.

Een koninkrijk is een regering. Het wordt geregeerd door wetten. De
(Zie verder pagina 19)

PAUSELIJK BEZOEK AAN AMERIKA HAD DIEPERE ACHTERGROND

Miljoenen mensen kwamen onder de betovering van de magnetische persoonlijkheid van paus Johannes Paulus II. Na een ambtsvervulling van slechts een jaar treedt de Poolse paus naar voren als de morele leidsman van de naar halfgoden snakkende westerse wereld. Welke weg zal hij van hier af volgen?

door Gene H. Hogberg

Het was een der opmerkelijkste weken in de Amerikaanse geschiedenis. Zelden had iemand, hetzij bezoeker dan wel ingezetene, zulke grote menigten getrokken. Overal waar paus Johannes Paulus II naar toe ging — naar Boston, New York, Philadelphia,

DE STORMACHTIGE TOURNEE VAN DE PAUS IN AMERIKA (tegen de wijzers van de klok in, vanaf rechts boven): Straatventer verkoopt souvenirs (waaronder „pausknoppen”) op de Promenade in Washington D.C.; paus Johannes Paulus II wordt op het Witte Huis door president en mevrouw Carter en vice-president en mevrouw Mondale verwelkomd; de paus spreekt de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties toe; begroeting van onstuimige menigten tijdens de rijtoer door Boston; de paus in de tuin van de V.N. met secretaris-generaal Waldheim.

Foto's, vanaf links boven volgens de wijzers van de klok: Dirck Halstead-Liaison, Gene Hogberg — EW, Gene Hogberg — EW, Steve Liss-Liaison, Lochon-Liaison, Faverty-Liaison (midden)

Iowa, Chicago of Washington — deden miljoenen mensen hun uiterste best een glimpje op te vangen van de man die zowel tot de verbeelding van katholieken als van niet-katholieken sprak.

Alleen al het feit van de fysieke aanwezigheid van de paus scheen voldoende om reusachtige menigten te biologeren. Vaak volstond het geringste gebaar van zijn handen of de een tikje misvormde uitspraak van een woord om donderende applaus-salvo's uit te lokken.

De afgestampde zevendaagse manifestaties bleken ook uit te groeien tot het grootste mediagebeuren in de geschiedenis van het land. De verslaggeving door de nieuwsmedia kreeg een fenomenale omvang. Meer dan 14.000 journalisten kregen tot taak de van 1 tot en met 7 oktober durende „pelgrimage” van de paus naar Amerika te verslaan. Ikzelf maakte deel uit van die zee van reporters, en het hier volgende is dan ook een waarneming uit de eerste hand.

„Morele leider van het Westen”

Het tijdstip voor de pauselijke trip naar Amerika had vanuit het gezichtspunt van het Vaticaan niet beter kunnen worden gekozen.

De Verenigde Staten, en wat dat betreft de gehele westerse wereld, kampen met een schrijnend tekort aan leiderschap. De politieke reuzen die hun stempel drukten op de naoorlogse wereld zijn bijna allen van het toneel verdwenen. Wijdverbreide anti-autoritaire en anti-establishment gevoelens hebben de afgelopen jaren een deuk teweeggebracht in de aantrekkingskracht van — en in het respect voor — het politieke ambt. Daarenboven eisten regeringsschandalen hun tol.

In dit vacuüm treedt nu volgens een subtiel, maar goed opgezet plan, de leider van de oudste Christus-belijdende organisatie. Dit bezoek was geen toeval.

„Dit alles getuigt van een bewust besluit en betekent een belangrijke nieuwe ontwikkeling”, schreven de redacteurs van het weekblad *Time* in hun analyse van het optreden van de paus in de Verenigde Staten. „Johannes Paulus, die zich zeer goed bewust is van zijn bezielende uitstraling, is zeer gedecideerd bezig het

pausdom om te smeden tot een persoonlijk ambt . . . het is een strategie die uitstekend is aangepast aan de persoonlijkheid van Johannes Paulus en die inspeelt op het wereldomvattende verlangen naar leiderschap.”

Bijna volkomen opgaand in de emotionele indrukken van de pauselijke reis, voegden de redacteurs van *Time* er gloedvol aan toe: „De paus treedt naar voren als een stralende leidersfiguur waar de wereld zo naar hunkert . . . Hij toonde zich in Amerika een man van alle seizoenen, voor alle omstandigheden, voor alle geloven — een bedrieglijk bescheiden superstar van de kerk”.

Ook tal van andere redacteurs, verslaggevers en zelfs tv-nieuwscommentatoren — onder normale omstandigheden een niet van zijn stuk te brengen, taai volhoudend groepje — lieten zich meeslepen door de emoties van de dag. Niet weinigen schenen tijdelijk de gebruikelijke objectiviteit te verliezen waarmede zij anders belangrijke personages onder de loep plegen te nemen.

Op de een of andere manier was de paus anders, onaantastbaar voor het scherp van de journalistieke snede en geen houvast biedend aan de onderzoekende pennen der journalisten, die niet over een maatstaf beschikten waaraan zij hem konden meten. En dus sloten zij zich gewoon aan bij de algemene euforie. Zo schreef bijvoorbeeld een bekende schrijver, zelf katholiek: „Johannes Paulus belichaamt de werkelijke betekenis van charisma, een uit het Grieks stammend woord dat de aanwezigheid van God aanduidt. Zijn optreden is van een rustige ongedwongenheid. . . Hij zegt precies wat hij meent, en dat horen wij veel te weinig.”

Een andere journalist, James Reston, een van Amerika's meest gerespecteerde nieuwsanalytici, vraagt zich af (in een rubriek met de titel „God komt tot leven in Boston”) waarom het bezoek van Johannes Paulus zulke golven van enthousiasme verwekte. Zijn antwoord:

„Naar mijn mening komt het door de ontevredenheid van zoveel mensen met de onkerkelijke wereld . . . paus Johannes Paulus II is boven alle conflicterende rassen en naties uitgestegen als een eenzame figuur — maar met het vermogen met groot zedelijk gezag te spreken.

Het is dan ook geen wonder dat hij niet alleen als een geestelijke, maar ook als een politieke macht op het wereldtoneel is verschenen. Immers alle andere politieke en economische goden hebben gefaald, en hij appelleert aan het wijdverbreide gevoel van teleurstelling dat zich in de westerse wereld manifesteert over het verlies van haar geestelijk erfgoed.”

Toch werd de bijna universele aantrekkingskracht van de 59-jarige Poolse paus niet het treffendst tot uitdrukking gebracht door een toonaangevende journalist, maar door een vrouw uit de middenstand van Philadelphia die, terwijl ze zes uur lang op een trottoir stond te wachten om een glimpje van hem op te vangen, uitriep: „Wij hebben geen helden meer, en dat is wat we willen — een held”.

VN-boodschap

Vrijwel iedereen, van klein tot groot, was dermate onder de indruk van de uitstraling van de man, dat naar het schijnt slechts weinigen veel aandacht hadden voor wat de paus nu eigenlijk zei, in het bijzonder gedurende het eerste deel van zijn reis toen hij zich hoofdzakelijk bezighield met nationale en wereldkwesties, en niet zozeer met onderwerpen die op de kerk betrekking hebben. Dit kwam sterk naar voren tijdens de toespraak van Johannes Paulus II in de Verenigde Naties op 2 oktober.

In deze 62 minuten durende toespraak tot de Algemene Vergadering toonde de paus zijn gehoor uitstekend aan te voelen, en zowel hier als elders legde hij een gewiektheid aan de dag om elke groep de juiste boodschap te brengen.

Hij was er zich volledig van bewust dat de activiteiten van de Algemene Vergadering worden beheerst door Derde Wereld-landen, door het socialistische en communistische kamp en door de zogenaamde niet-gebonden landen. Voor hen wierp de paus als het ware zijn geestelijk gewaad af, en toonde zijn „humanistische” kant (eens was hij lector in de wijsbegeerte aan de katholieke universiteit van Lublin). Hij doorspekte zijn zorgvuldig gekozen woorden (hij schrijft zijn eigen toespraken) met gepatenteerde marxistische gelijkheidsthema's. Of zoals

(Zie verder pagina 26)

DE ARABISCHE WERELD IN DE PROFETIE

Toekomstige ontwikkelingen in de Arabische wereld zullen de mensheid aan de rand van totale vernietiging brengen. Hier volgt het verslag en het goede nieuws dat ermee samenhangt.

door Keith W. Stump

Wie zijn de Arabieren eigenlijk? Is er in de bijbelse profetieën sprake van de Arabische wereld?

Vandaag de dag is de Arabische wereld een gebied dat de naties over heel de wereld ernstig verontrust. Zowel om politieke als economische

redenen staat dit grote gebied, dat zich van de Atlantische tot de Indische Oceaan uitstrekt, in het brandpunt van de internationale belang-

stelling. Zouden bijbelse profetieën dan aan de Arabieren voorbij kunnen gaan? Zeer beslist niet!

De Arabische volken zijn voorbestemd een belangrijke rol te vervullen in de komende internationale ontwikkelingen. Zelfs zullen ze het middelpunt vormen van een reeks crises, die het Midden-Oosten in een ontzaglijke oorlog zullen storten, waarin uiteindelijk alle volken der aarde worden meegesleurd!

Wat is een Arabier?

Volken van sterk uiteenlopende etnische aard met dikwijls zeer verschillende fysieke eigenschappen, noemen zich „Arabieren”, of worden door anderen zo genoemd. Deskundigen schatten het aantal Arabieren op de wereld op meer dan 100 miljoen.

Met de Arabische uitdrukking *al-Arab* werden oorspronkelijk de nomadische bedoeïenen (*badawis*) uit de Arabische woestijn bedoeld. De bedoeïenen beschouwen zich als de oorspronkelijke Arabieren en ook als de enige *echte* Arabieren die er thans nog zijn. Van Marokko tot Iran verspreid, maar geconcentreerd op het Arabisch schiereiland, hebben de bedoeïenen een manier van leven, die sinds de tijd van het Oude Testament slechts weinig veranderd is.

De betekenis van het begrip „Arabier” is in de loop der eeuwen veranderd. Ten tijde van de grote militaire veroveringen der moslems, in de zevende en achtste eeuw na Christus, hebben huwelijken van bedoeïenen met de inheemsen der door hen veroverde gebieden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten er veel toe bijgedragen dat hun vroegere etnische kenmerken minder opvallend werden.

Tot op de dag van heden is men het dan ook nog steeds niet eens over een vaste of „officiële” definitie van wat en wie nu een Arabier is. Het beste criterium hiervoor is waarschijnlijk *de taal*. Dat is de reden waarom velen niet van „Arabieren” maar van „Arabisch sprekende volken” spreken, om aldus een linguïstische groep aan te duiden die vele onderling verschillende volken omvat.

Waar komen de Arabieren vandaan?

Volken zijn in wezen families die zich zeer sterk hebben uitgebreid.

Over het algemeen gesproken stammen de Arabische volken af van één man t.w. Ismaël (voor de Arabieren *Ismail*), een zoon van de bijbelse aartsvader Abraham (of *Ibrahim* voor de Arabieren). Dit is een feit dat door de Arabieren zelf wordt erkend. Het verslag is te vinden in het boek Genesis, te beginnen bij hoofdstuk 16.

Abrahams vrouw Sara kon geen kinderen krijgen. Daarom stelde ze voor dat hij haar Egyptische dienaar, Hagar, tot vrouw zou nemen om bij haar een erfgenaam te verwekken. Abraham stemde hiermee in en Hagar werd zwanger van hem.

Zoals te verwachten was, kwam er weldra wrijving tussen de twee vrouwen. Sara begon Hagar te vernederen en toen de Egyptische dit niet langer kon harden, vluchtte ze de woestijn in. Daar verscheen een engel aan haar, die haar gebood naar Sara terug te keren. Deze engel sprak: „Zie, gij zijt zwanger, en zult een zoon baren, en hem Ismaël noemen [wat „God zal horen” betekent], want de Here heeft naar uw ellende gehoord” (Gen. 16:11). Ook onthulde de engel haar dat haar nageslacht zeer talrijk zou worden, zodat het „vanwege de menigte niet geteld kan worden”. Aldus keerde Hagar terug en niet lang daarna schonk ze Abraham een zoon.

Dertien jaren verstreken. Toen verscheen God aan Abraham en verkondigde hem dat Sara — toen 90 jaar oud — hem weldra een zoon zou baren. Abraham kon dit maar moeilijk geloven. Bovendien was hij erg veel van Ismaël gaan houden en wilde dat deze zijn erfgenaam zou worden en de vaderlijke zegen van de eerstgeborene zou ontvangen. „Och, mocht Ismaël voor uw aangezicht leven”, smeekte Abraham God.

Maar God antwoordde hem: „... uw vrouw Sara zal u een zoon baren, en gij zult hem Isaäk noemen en Ik zal mijn verbond met hem oprichten...” (Gen. 17:19). God begreep Abrahams bezorgdheid voor Ismaëls toekomst en gaf hem de verzekering: „En wat Ismaël betreft, Ik heb u verhoord; zie, Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uitermate talrijk maken; twaalf vorsten zal hij verwekken, en Ik zal

hem tot een groot volk stellen” (vs. 20).

Na de geboorte van Isaäk werden op aandringen van Sara, Hagar en Ismaël naar de woestijn gejaagd. Hier werden zij op wonderbaarlijke wijze door God beschermd en Hij bevestigde zijn belofte Ismaël tot een groot volk te zullen maken (Gen. 21:18). „En God was met de jongen en hij groeide op; hij ging in de woestijn wonen en werd een boogschutter. En hij woonde in de woestijn Paran [de tegenwoordige Negev], en zijn moeder nam voor hem een vrouw uit het land Egypte” (vs. 20-21). Later kwamen daar nog een of twee vrouwen bij.

Zoals God had voorgezegt, werd Ismaël vader van twaalf zonen, wier namen in Genesis 25:13-16 staan vermeld; Nebajoth, Kedar, Adbeël, Mibsam, Misma, Duma, Massa, Hadar, Tema, Jetur, Nafis en Kedma. Ook had Ismaël nog een dochter, die Mahalath of Basmath heette (Gen. 28:9; 36:3) en die de vrouw werd van Esau, de zoon van de aartsvader Isaäk.

Een groot volk

Ismaël stierf toen hij 137 jaar was (Gen. 25:17). Zoals God had beloofd, werden zijn twaalf zonen tot een „groot volk”, dat heden ten dage ettelijke miljoenen zielen telt.

Het is praktisch onmogelijk de afstamming van elk van de hedendaagse Arabische volken, groepen, families en stammen tot aan hun bijbelse oorsprong na te gaan. Maar een aantal van de voornaamste stambomen zijn toch wel bekend. Laten we een voorbeeld geven.

Van Ismaëls zoon Kedar (*Qaidar* in het Arabisch), die omstreeks 1840 v. Chr. leefde, kunnen de nakomelingen worden gevolgd tot aan Adnan (of *Qais*) in 122 v. Chr., en dan nog eens twintig generaties verder tot Mohammed (570-632 n. Chr.) die behoorde tot de stam der Koreisjieten en die de stichter en de profeet van de islamitische godsdienst zou worden.

Ofschoon Ismaël wordt beschouwd als de stamvader van het overgrote deel van de Arabieren zijn er toch aanwijzingen dat de Ismaëlieten zich hebben vermengd met andere volken en dan in het bijzonder met

de Joktaniëten en de Keturahieten.

Joktan (door de Arabieren Qahtan of Kahtan genoemd) was de zoon van de aartsvader Heber (Gen. 10:25), die vele generaties voor Abraham en Ismaël leefde. Deze Joktan, door vele geleerden beschouwd als de aartsvader van alle zuidelijke Arabieren, had dertien zonen, die in Genesis 10:26-29 worden vermeld. Van een van deze zonen, Jarah (voor de Arabieren *Yara*), wordt verondersteld dat hij het koninkrijk Jemen in het zuiden van het Arabisch schiereiland heeft gesticht. Sommige geleerden menen dat zijn naam de oorsprong is van het woord „Arabier”, dat „dor” zou betekenen.

Van Jarahs broer Hadóram (*Jorham* voor de Arabieren) wordt aangenomen dat hij Hidjaz heeft gesticht, een belangrijk koninkrijk aan de westkust van Arabië, in welk gebied de steden Mekka en Medina liggen. Volgens de Arabische geschiedenis werd de dochter van Mudad, een afstammeling van deze Jorham, een van de vrouwen van Ismaël. Men zegt dat uit deze verbintenissen Ismaëls beroemde zoon Kedar werd geboren.

Een andere zoon van Joktan, Hazarmaveth, wordt door de huidige stammen van Hadhramaut (een gebied in het zuiden van het Arabisch schiereiland) als hun stamvader beschouwd.

Het andere geslacht waarmee de Ismaëliëten zich naar wordt aangenomen hebben vermengd, is dat van de Keturahieten, de nakomelingen van Keturah, met wie Abraham na Sara's dood trouwde. Abraham en Keturah hadden zes zonen (Gen. 25:2), wier nakomelingschap net als dat van Joktan, geleidelijk verwant raakte met het huis van Ismaël en daarmee samensmolt.

Men kan dus zeggen dat, afgezien van de vermenging met Joktaniëten en Keturahieten, de Arabieren feitelijk tot het nageslacht van Ismaël behoren.

Het is een bijbels gebruik de naam *Kedar* te bezigen als de algemene benaming voor Arabische nomadenstammen, omdat Kedar blijkbaar de grootste en opmerkelijkste van alle Ismaëliëten stammen is geweest. De betekenis van deze stam kan worden

afgeleid uit de vermelding van de rijke „vorsten van Kedar” in o.a. Ezechiël 27:21.

In zijn „Godsspraak tegen Arabië (Jes. 21:13-17) — anders gezegd zijn veroordeling van dat land — voorzegde de profeet Jesaja dat het zou „gedaan zijn met al de heerlijkheid van Kedar”, een verwijzing naar de inval van Sargon in Arabië in 716 v.Chr. tijdens de oorlogen tussen Egypte en Assyrië. Het was toen inderdaad gedaan met die heerlijkheid van Kedar en de Arabieren raakten eeuwenlang in vergeetheid.

Veroveringen van de islam

Gedurende de gehele periode van het koninkrijk van Meden en Perzen en zelfs tot in de Romeinse tijd, waren de Arabische stammen merendeels

De Arabische volken zijn voorbestedend een belangrijke rol te vervullen in de komende internationale ontwikkelingen.

afgesloten van de rest van de wereld. In de uitgestrekte steppen van het Arabisch schiereiland fokten ze hun kamelen, geiten en schapen. Hun grootste belangstelling schijnt te zijn uitgegaan naar het voeren van onderlinge oorlogen, een bezigheid die er niet zo zeer op gericht was concurrerende stammen uit te roeien of tot slaven te maken, doch die veeleer de vermoeiende eentonigheid moest breken van een bestaan dat weinig meer mogelijkheden bood dan in de eindeloze verlatenheid der steppen en woestijnen naar het grazende vee te staren.

Wat hun godsdienst betrof waren de Arabieren afgodendienaars. In de grote tempel van Mekka, die werd beheerd door de machtige stam der Koreisjieten, stonden niet minder dan 365 afgodsbeelden.

Het is dan ook ironisch dat juist uit

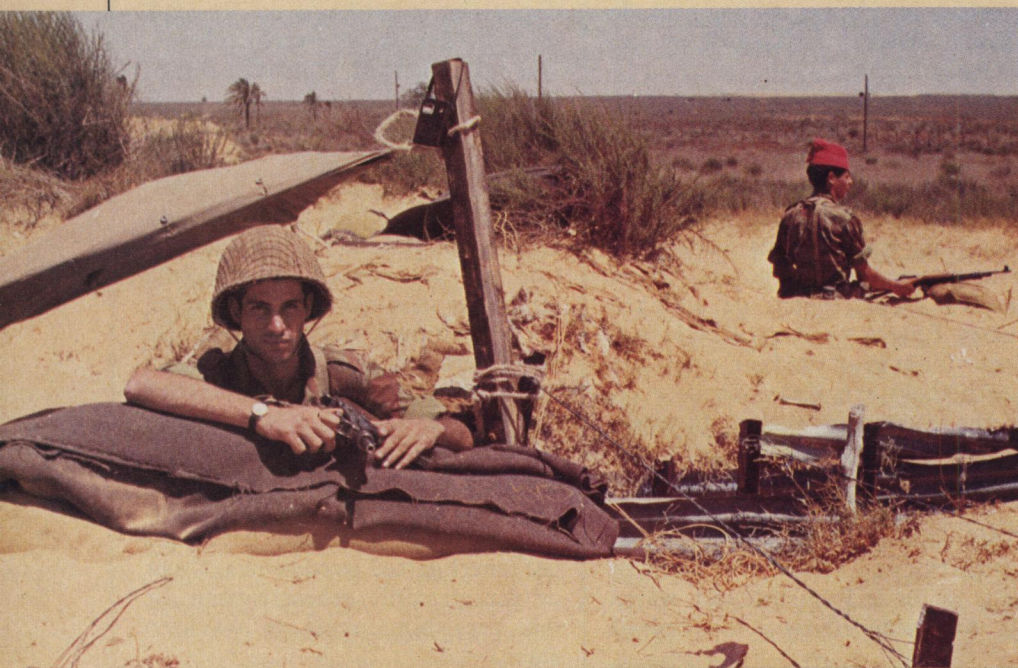
deze stam, in het begin der 7e eeuw n.Chr., Mohammed werd geboren. Het lukte hem de afgoderij, die zo lang in Arabië had geheerst, af te schaffen en hij gaf zijn mede-Arabieren een nieuwe religie, de *islam* („onderwerping aan God”), gebaseerd op het geloof in slechts één God, Allah. Bovendien smeedde deze leer van Mohammed de verdeelde Arabische stammen in maatschappelijk en cultureel opzicht aaneen. De islam verleende hun voor de eerste maal een grote verenigende kracht, die hun de inspiratie schonk een machtige natie te worden.

Enige kennis van de geschiedenis kan hier nuttig zijn, om te kunnen begrijpen hoe in de loop der tijden het toneel gereed werd gemaakt voor de geprofeteerde gebeurtenissen die ons zeer binnenkort te wachten staan.

Na Mohammeds dood in 632, ging het bewind over het volk der moslems over op een reeks kaliefen („opvolgers”), die aanvankelijk vanuit de stad Medina regeerden. Zij voltooiden de unificatie van het Arabisch schiereiland en lieten zich ook daarbuiten krachtig gelden, zodat tenslotte het hele Midden-Oosten onder hun gezag stond.

In het begin van de 7e eeuw waren het Nabije en het Midden-Oosten verdeeld tussen twee elkaar concurrerende grootmachten: het Oost-Romeinse of Byzantijnse Rijk (door de Arabieren *Rum* genaamd) met als hoofdstad Constantinopel, en het Perzische imperium onder de dynastie der Sassaniden. Deze naties hadden elkaar door lange en verwoestende oorlogen totaal uitgeput en waren daardoor geen partij voor de levenskrachtige, nieuwe islamitische macht uit Arabië.

Onder de hartstochtelijke kreet *Allah Akbar!* („God is groot”) veroverden de op hun kamelen oprukkende Arabische stammen in een verbluffend tempo de aan hun gebied grenzende landen. In 635 veroverden ze Syrië, in 637 Irak, in 640 Palestina en in 641 Egypte en Perzië. Jeruzalem werd in 638 veroverd. Sinds de dagen van Alexander de Grote had de wereld niet meer zulke snelle en uitgebreide veroveringen gezien. „De gelovigen streden en

Wide World

DE OP KOMST ZIJNDE oorlog in het Midden-Oosten zal alle vorige conflicten doen verbleken. Boven: Israëliische soldaten in stelling in de Gazastrook tijdens de Arabisch-Israëliische oorlog in 1967. Beide partijen zijn militair nu beter dan ooit toegerust.

slachtten tot de zon onderging”, meldt een Arabische historicus uit die dagen, „en de angst voor de Arabieren maakte zich van alle vorsten meester”.

Het hoge ambt van kalief — oorspronkelijk werd deze leider gekozen — werd weldra erfelijk, eerst in het geslacht der Omajjaden (van 661 tot 750 n.Chr.) en vervolgens in dat der Abbasiden (van 750 tot 1258). De Omajjadische dynastie, die Damascus als hoofdstad koos, was verantwoordelijk voor de verovering van de rest van Noord-Afrika en het grootste deel van Spanje en Portugal. In het oosten stormden de legers der Omajjaden door Centraal-Azië tot in India en China. In nog geen honderd jaar schiepen de Omajjaden een imperium groter dan dat van Rome op het toppunt van zijn bloei. Miljoenen mensen werden in de schoot van de islam opgenomen.

Hierbij moet worden vermeld dat het de Omajjadische kalief Abdul Malik was, die in de jaren 691-'92 de machtige Rotskoepel op de berg Moria in Jeruzalem liet bouwen, waar eens de fraaie tempel van Salomo stond.

De Abbasidische dynastie, die Bagdad tot hoofdstad koos, telde 37

kaliefen, onder wie de beroemde Harun-al-Rashid (780-800), bekend uit *Duizend en één Nacht*.

Volgens vele geleerden vormen de eerste twee à drie eeuwen van het bewind der Abbasiden de Gouden Tijd van de islamitische cultuur en literatuur. Terwijl Europa nog in de duisternis van de middeleeuwen verzonken lag, hielden de Arabieren in hun uitgestrekte domeinen de fakkel der wetenschap brandende.

Maar het bewind van de Arabische kaliefen werd op den duur steeds slapper; ze prefereerden een prettig verblijf in hun weelderige paleizen en verloren hun krijgshaftige houding. Een zwak binnenlands bestuur leidde geleidelijk tot de ineenstorting van de politieke solidariteit van het moslem-imperium en het uiteenvallen in autonome of semi-autonome staten. Tenslotte werd Bagdad zelf door binnenvallende legers van vreemde mogendheden veroverd en sindsdien waren de Abbasidische vorsten nog slechts in naam kalief.

Daar kwam bij dat de islam als godsdienst eveneens uiteenviel in tientallen sekten en afsplitsingen daarvan, zoals dat nog steeds het geval is. Eigenlijk is de moderne

islam in dezelfde mate verdeeld als het moderne christendom.

Oorlog en onafhankelijkheid

Begin 16e eeuw kwam het overgrote deel van de Arabische landen onder de Osmaanse Turken, wier hoofdstad Istanbul was. De daarop volgende vier eeuwen bestond er geen onafhankelijke Arabische staat meer. De Arabieren zochten toen onder het corrupte, despotische gezag van de Osmanen.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog koos het Osmaanse imperium (Turkije) de zijde van de centrale mogendheden; Duitsland en Oostenrijk-Hongarije tegen Groot-Brittannië. Dit bood de Britten hun kans. Ze meenden dat een opstand van de Arabieren tegen hun Turkse onderdrukkers, Groot-Brittannië in staat zou stellen om terwijl het tegen Duitsland opereerde, tegelijk Turkije te verslaan.

Die opstand werd in juni 1916 ontketend door Hoessein ibn Ali, de roemruchte vorst van Mekka en een afstammeling van Mohammed, die zichzelf tot „koning der Arabieren” uitriep. In ruil voor zijn opstand tegen de Turken beloofden de Britten hem dat ze na de oorlog de onafhankelijkheid van de Arabische landen zouden erkennen. De „Revolutie in de Woestijn”, tijdens welke ook de legendarische T.E. Lawrence (bekend als „Lawrence of Arabia”) aan de zijde der Arabieren streed, werd met succes bekroond. De nederlaag van Turkije betekende het einde van het Osmaanse gezag over de Arabische landen.

Maar van het door de Britten toegezegde vrije, geïntegreerde Arabische rijk in het Midden-Oosten kwam niets terecht. In plaats daarvan werd het grootste deel van de Arabische landen als mandaatgebied aan Groot-Brittannië en Frankrijk toegewezen. De Arabieren voelden zich verraden; ze beschuldigden Groot-Brittannië van bedrog, valse beloften en woordbreuk. Na eeuwen van Osmaans gezag zouden ze nu door Europeanen worden geregeerd.

Op den duur ontstonden er echter toch diverse onafhankelijke Arabische staten. Irak werd in 1932 onafhankelijk, Syrië en Libanon in 1941,

Jordanië in 1946, Egypte in 1951.

Koning Ibn Saud van de staat Nedjd (Centraal-Arabië) slaagde er in 1925 in Hidjaz te veroveren en nadat hij ook nog andere gebieden onder zijn gezag verenigd had, stichtte hij in 1932 het koninkrijk Saoedi-Arabië, dat zoals bekend zeer rijk aan olie is.

Weldra werd van verschillende zijden een beroep op de pas onafhankelijk geworden staten gedaan zich tot één machtige Arabische natie te verenigen. Vele Arabieren blikten met een zeker heimwee terug naar de eerste eeuwen na Mohammed, toen de islam politiek één groot wereldrijk vormde, dat zich van de Atlantische Oceaan uitstreckte tot aan de Indus. Waarom niet geprobeerd de politieke en theologische eenheid te herstellen van het vroegere islamitisch kalifaat — om te beginnen door de integratie van de Arabische wereld? De mogelijkheden daartoe waren immers enorm.

Illusie

Deze gedachte, omschreven als pan-arabisme, van één verenigd Arabisch volk met één vlag en één hoofdstad, was volstrekt niet nieuw. Want door de eeuwen heen was de politieke eenheid van alle Arabisch sprekende volken de grote illusie van de Arabieren geweest. Maar dit doel bleek even onbereikbaar als een fata morgana in de woestijn. De geschiedenis der Arabieren wemelt van de stammenoorlogen, binnenlandse opstanden en persoonlijke rivaliteit tussen Arabische leiders.

Gemeenschappelijke historische afkomst, gemeenschappelijk geloof, taal en cultuur van de Arabische volken — factoren die toch een uitstekende basis voor de solidariteit aller Arabieren zouden moeten vormen — leveren slechts een schijnbare eenheid op. In werkelijkheid zijn deze volken diep gescheiden door dikwijls felle politieke, ideologische, economische, theologische en territoriale geschillen. Ofschoon de behoefte aan eenheid zeer sterk wordt gevoeld, bestaan er grote, bijkans niet te overbruggen verschillen tussen de Arabische volken over de manier waarop dat doel moet worden verwezenlijkt.

En nog hopelozender is het gesteld met het eeuwenoude streven naar verwezenlijking van het nog veel groter en verder reikende ideaal van islamitische eenheid. Vele miljoenen mensen die geen Arabisch spreken, zijn nochtans islamitisch, zoals de inwoners van Iran, Afghanistan, Pakistan, Turkije, Indonesië, alsmede delen van India en Afrika. Het is zelfs zo dat een van de zes mensen in deze landen moslem is. Het streven naar eenwording van de gehele islamitische wereld — dus Arabisch zowel als niet-Arabisch — wordt met „pan-islamisme” aangeduid. Ofschoon alle moslems zich bewust zijn van de ontzaglijke mogelijkheden die door een dergelijke veel meer omvattende samenwerking kunnen worden bereikt, botsen zulke idealen dikwijls met de pragmatieke belangen van de afzonderlijke moslem-staten. Evenals voor het veel minder ambitieuze pan-arabisme zijn de kansen op het slagen van het pan-islamisme volgens de meeste waarnemers zeer gering.

Religieuze omwenteling?

Zal de lang begeerde eenheid van de Arabische en de islamitische wereld ooit worden gerealiseerd? Mocht het ooit zover komen, dan zal dat volgens insiders moeten gebeuren door snelle en wellicht gewelddadige veranderingen — in het kielzog van een grote politieke of religieuze omwenteling.

De huidige moslem-wereld is rijk voor iets nieuws. Na eeuwenlange religieuze en politieke verwikkelingen en gedwarsboomde verwachtingen, komen de emoties van de moslems nu tot uitbarsting. Het wachten is op een nieuw concept, dat als katalysator zal werken voor het verwezenlijken van hun reeds zo lang gekoesterde en steeds weer verstoorte idealen. Ze willen weer een grote wereldmacht worden en een rol gaan vervullen die bij hun aantal en hun roemruchte verleden past.

Steeds meer moslems — Arabieren zowel als niet-Arabieren — vinden dat het hoog tijd wordt het vuur van hun geloof weer aan te wakkeren, hoog tijd voor een algemeen religieuze en spirituele wedergeboorte te midden van een toenemende wereldwijde, vermaterialisering en verwestelijking (zie de recente gebeurte-

nissen in Iran, om maar een enkel voorbeeld te noemen). Van Marokko tot Indonesië ziet men het streven „terug naar de Koran” steeds krachtiger worden, zoals ook de roep om een geïntegreerde islam, waarop de hele samenleving is gebaseerd steeds luider wordt.

Het grote element dat nog ontbreekt, is leiderschap. „Al vele malen is geprobeerd tot een pan-islamitische politiek te komen, doch geen van die pogingen heeft veel succes gehad”, zegt Bernard Lewis, een Brits kenner van het Midden-Oosten. „Een der redenen waarom dit succes uitblijft, is dat degenen die deze pogingen ondernamen, weinig overtuigingskracht bezaten. Het gaat dus om een leiderschap dat overtuigt. Er zijn bewijzen te over dat eigenlijk in alle islamitische landen het verlangen naar een dergelijk leiderschap leeft, evenals trouwens de bereidheid zich daaraan te onderwerpen.”

Sedert de stichting van de islam zijn er in diverse delen van de moslem-wereld ettelijke figuren opgestaan, die beweerden de lang verwachte *Mahdi* te zijn, de aan het einde der tijden te verwachten islamitische messias, die de islam zal zuiveren en in zijn oude glorie zal herstellen, de moslem-wereld zal integreren, en het gouden tijdperk van zeven jaar zal inluiden, juist voor het einde van de wereld.

Vele van deze figuren — dikwijls mannen met een grote welsprekendheid en een bijzonder charisma — brachten sterke legers op de been en trachtten door middel van godsdienstoorlogen de eenheid van de moslem-wereld af te dwingen. Sommigen veroverden een troon; anderen — en dezen vormden de meerderheid — kwamen op het slagveld om. Maar stuk voor stuk waren het sterk opvallende figuren.

Een der meest recente *Mahdi's* was Mohammed Ahmed, de „Soedaneese *Mahdi*”, die talloze stammen wist te verenigen in het verzet tegen het Britse en Egyptische gezag over de Soedan en die er in 1885 in slaagde de strategisch belangrijke stad Khartoem aan de Nijl op generaal Charles George Gordon te veroveren. Zijn droom één enkel, ver-

enigd moslem-rijk te stichten, ging echter nimmer in vervulling.

Iets uit het verleden?

Bijna een eeuw is er verstreken sinds de overwinning van de Soedanese Mahdi bij Khartoem. Naar de mening van vele waarnemers is een militant madisme iets uit het verleden. Een krachtig opflikkeren van radicaal messianisme wordt, door sommigen althans, zeer onwaarschijnlijk geacht. Maar . . . is dat wel zo?

De verwachting van de komende Mahdi (in het Arabisch „goddelijk geleide mens”) vindt men bij vrijwel alle moslem-sekten, ook al zijn er verschillen in details wat de vervulling ervan betreft. De moslems van thans zien verlangend uit naar een leider, die hun innigste hoop en vurigste dromen belichaamt; die de islam nieuw leven zal inblazen, een nieuwe koers zal uitzetten en een begin maakt met het dichten van de scheuringen die de moslem-wereld onderling verdeeld houden.

Van oudsher gaat er een zekere betovering uit van de naam *Mahdi*. Mocht er plotseling een nieuwe revolutionaire, religieuze figuur in de moslem-wereld opstaan, een dynamische, charismatische leider die tot de verbeelding van de moslems over de hele wereld spreekt, en die bekwaam weet te profiteren van hun begeerte naar grootheid, dan zou zo iemand het aanzien van het Midden-Oosten met één klap kunnen veranderen.

De verschijning van een 20e eeuwse Mahdi — hoe fantastisch zoiets de westerse mens ook moge toeschijnen — is waarlijk niet iets wat men maar snel moet vergeten. Want in de islam zijn politiek en religie innig met elkaar verweven; er bestaat daar een nauw verband tussen de geestelijke en de burgerlijke overheid.

De islam wacht momenteel op integratie. En de rol van Mahdi — van de Grote Eénmaker — wacht op iemand, die in staat is deze rol te spelen. Tientallen Mahdi's hebben door de pagina's van de moslem-geschiedenis gemarcheerd; en er bestaat geen enkele reden om aan te nemen dat de dagen van het mahdisme thans voorbij zijn. Zelfs schijnen de omstandigheden in de moslem-wereld momenteel gunstiger dan ooit

voor het opnieuw uitbreken van een mahdistische beweging. Het is zelfs heel goed mogelijk dat er op dit moment al een Mahdi achter de coulissen van het wereldtoneel staat te wachten. Zijn opkomst zal voor een wereld die maar weinig van islamitische zaken afweet, een schok betekenen als een wervelwind in de woestijn.

Voorspeld in de bijbel?

Zoals de bijbel ons duidelijk laat zien: het is *God* die volkeren creëert en ontbindt. De profeet Daniël zegt van God: „Hij zet koningen af en stelt koningen aan” (Dan. 2:21). En het is God „die van den beginne de afloop verkondigt en vanouds wat nog niet geschied is” (Jes. 46:10). God openbaart de toekomst nog vóór de dingen gebeuren.

De bijbel zwijgt allerminst over de Arabische wereld. Onder de profetieën voor deze gebieden treft men de nadrukkelijke suggestie aan van een komend verbond tussen Arabieren en moslems, wellicht onder de hoogste leiding van één machtige figuur.

In hoofdstuk 11 van het boek Daniël treft men de langste profetie uit de hele bijbel aan. De inleiding daartoe vindt men in het tiende hoofdstuk. Daarin verschijnt de aartsengel Gabriël aan Daniël: „En ik ben gekomen om u te verstaan te geven wat uw volk *in het laatst der dagen* overkomen zal; want wederom is het een gezicht aangaande de toekomst” (vs. 14).

De profetie in Daniël 11 geeft bijzonderheden omtrent gebeurtenissen — in die dagen nog verre toekomst — uit de laatste periode van het rijk der Meden en Perzen, uit de regeringsperiode van Alexander de Grote in Syrië en Egypte, en vervolgens tot de tweede komst van Christus.

Te beginnen bij vers 40 lezen we van een strijd tussen twee grote mogendheden of machten: „Maar in de eindtijd zal de koning van het Zuiden met hem in botsing komen, en de koning van het Noorden zal op deze aanstormen . . . als een overstroming”.

Dit is een uiterst belangrijke profetie voor de eindtijd. Uit de chronologische gegevens die het hoofdstuk biedt, wordt duidelijk dat de uitdrukking „koning van het Noorden” aanvanke-

lijk sloeg op Syrië ten tijde van de Seleuciden-dynastie (na Alexander de Grote), en later — in de tijd van het Nieuwe Testament — op de keizer van het Romeinse Rijk. (Want een vervulling van de profetie tot in details ligt nog in de toekomst.)

Juist zoals er uiteindelijk een „koning van het Noorden” zal zijn — in de symboliek van de bijbel als „het beest” aangeduid — die als een soort opperdictator in de eindtijd over een Europees verbond zal heersen, zo kan er evengoed een „koning van het Zuiden” opstaan d.i. een algemeen leider van een verbond van Arabieren en moslems, een vorst die misschien wel de titel van *Mahdi* voor zich zal opeisen. Deze twee koningen zullen dan met elkaar in botsing komen — wellicht om de *olie* — hetgeen uiteindelijk zal leiden tot een vernietigende oorlog in het Midden-Oosten.

Crisis in Palestina

Maar wat openbaart de profetie dan omtrent de reeks gebeurtenissen die zich de komende maanden en jaren in het Midden-Oosten zullen afspelen?

De bijbel geeft niet nauwkeurig de volgorde van deze gebeurtenissen aan. We moeten derhalve het wereldgebeuren aandachtig gadeslaan om te kunnen vaststellen wanneer en hoe de profetieën zullen worden vervuld (Lukas 21:36). Maar als men de door het Oude en het Nieuwe Testament gegeven profetieën in en aan elkaar past, dan wordt toch wel een totaalbeeld duidelijk.

Zoals een ieder die zich met de bestudering van bijbelse profetieën bezighoudt weet, is de stad Jeruzalem het brandpunt van alle profetie. Sinds de Arabisch-Israëliische oorlog van 1967 is het oude Jeruzalem thans in handen van de staat Israël. En het is niet déze staat waarvan we bij onze beschouwing van de profetieën moeten uitgaan.

Voor een goed begrip van profetieën is het noodzakelijk dat men zich realiseert dat — om te beginnen — de huidige Joodse staat in Palestina *niet* de triomfantelijke laatste terugkeer van Israël naar het beloofde land verzinnebeeldt, waarover de profeten van het Oude Testament zo dikwijls hebben gesproken.

Israël bestond destijds uit twaalf

stammen, die hun ontstaan dankten aan twaalf zonen van de aartsvader Jakob. Na de dood van koning Salomo viel de Israëlitische natie in twee gescheiden delen uiteen (1 Kon. 12) t.w. het zuidelijke „huis van Juda”, gevormd door de stammen van Juda, Benjamin en een deel der nakomelingen van Levi, met als hoofdstad Jeruzalem, en het veel grotere, tien stammen tellende „huis van Israël” in het Noorden, met als hoofdstad Samaria.

Het huis van Israël werd van 721-718 v.Chr. door Assyrië overwonnen en in gevangenschap weggevoerd om nimmer terug te keren (2 Kon. 18:9-12). Het huis van Juda (de „Joden”) werd een eeuw later, 604-585 v.Chr., in slavernij naar Babylon gedreven (2 Kon. 25). Juda werd bij die gelegenheid verwoest. Daarna bestond er meer dan 2500 jaar lang in heel Palestina geen onafhankelijke Israëlitische natie. Ofschoon een deel van het huis van Juda in 534 v.Chr. onder leiding van Zerubabel naar Jeruzalem terugkeerde, bleef Juda onzelfstandig als een Perzische en later als een Romeinse provincie. Tenslotte werd Juda in 70 n.Chr. door de Romeinse troepen veroverd en bij die gelegenheid werd Jeruzalem verwoest. De Joden zijn toen met geweld uit hun geboorteland verdreven.

In 1948 (bijna 19 eeuwen sinds de verstrooiing) stichtte een deel van de stam van Juda in Palestina een nieuwe natie en noemde deze „de staat Israël”. Ofschoon een fysiek herstel van de Joden als natie in de eindtijd, door vele profeten uit het Oude Testament was voorspeld, betrof het hier toch niet de veelvuldig voorzegde grote wedergeboorte van de hele natie Israël. De grote meerderheid van de Israëlitische stammen — de zgn. „verdwenen tien stammen” — is nimmer teruggekeerd! De voorspelde terugkeer, in vrede en veiligheid, van geheel Israël is nog in de schoot der toekomst verborgen.

Maar wat zeggen de bijbelse profetieën over de huidige Joodse „staat Israël”? Zullen de Arabische staten zich blijven inspannen om deze staat „in zee te drijven”? Staat ons een vijfde Arabisch-Israëlitische oorlog te wachten? En zo ja, wat zullen daarvan dan de gevolgen zijn?

Talloe profetieën spreken van al-

lerlei „rampen”, die Juda de komende maanden en jaren zullen treffen. Er zal een zware crisis in Palestina uitbreken. De Arabische legers zijn momenteel beter uitgerust en op een oorlog ingesteld dan de afgelopen dertig jaar het geval is geweest.

Een toekomstige oorlog in het Midden-Oosten zou zelfs het bestaan van de staat Israël in gevaar kunnen brengen. Daar komt nog bij dat de belangrijkste heiligdommen van de drie grootste godsdiensten ter wereld, die zich in de stad Jeruzalem bevinden, ernstig kunnen worden bedreigd. De mogelijkheid bestaat dat dan de „grote mogendheden” tussenbeide moeten komen. Misschien moeten er dan troepen naar Palestina worden gezonden om als „redesmacht” orde en vrede in dat licht ontvlambare gebied te handhaven.

Europa zal snel reageren om zijn belangen te beschermen, en wel door troepen naar het Midden-Oosten te zenden.

Koning David van het oude Israël geeft ons in een profetische psalm (Ps. 83) aanvullende informatie over het toekomstbeeld van het Midden-Oosten. Duitsland (in bijbelse profetieën Assyrië) en misschien de rest van Europa zal in de toekomst een verbond aangaan met een *unie van Arabische naties*. Deze unie wordt bijeengehouden door het gemeenschappelijke streven de naam „Israël” voor altijd van de aardbodem weg te vagen. Dit verbond van Arabieren en moslems zou weleens de reeds in Daniël 11 vermelde „koning van het Zuiden” kunnen zijn, een machtsgebied dat dan grote delen van de islamitische wereld omvat.

„Zij zeggen: Komt, laten wij hen als volk verdelen, zodat aan de naam van Israël niet meer wordt gedacht. Want zij hebben *eensgezind beraadslaagd*, tegen U een *verbond gesloten*: de

tenten van Edom [Esau of het tegenwoordige Turkije, een niet-Arabische maar wel islamitische natie] en de Ismaëlieten [Saoedi-Arabië], Moab [een deel van Jordanië] en de Hagarenen [vroeger woonachtig in het land dat nu Syrië heet], Gebal [Libanon], Ammon [thans Jordanië] en Amalek [een deel van de Turken], Filistea [de huidige Palestijnse Arabieren] met de inwoners van Tyrus [Libanon]; zelfs Assur [waarvan afstammelingen, de Assyriërs, naar Duitsland migreerden] heeft zich bij hen gevoegd, zij zijn de zonen van Lot [Jordanië en westelijk Irak] tot steun” (Psalm 83:4-9).

Het verbluffende nu is dat een dergelijk verbond reeds in de maak is! Europa — en met name West-Duitsland — is voor zijn bestaan afhankelijk van de Arabische olie. Daarom kan het zich niet permitteren al te sympathiek tegenover de Joodse staat te staan. Thans reeds ontwikkelen zich „speciale betrekkingen” tussen de voornaamste Arabische olieproducenten in het Midden-Oosten en de olieverslindende industriestaten van West-Europa. Want de Europeanen willen zich indekken voor leveranties op lange termijn van de onmisbare olie. Daar komt nog bij dat de Arabieren, bezorgd over het opdringen van de Sovjets in het Midden-Oosten en over het uitblijven van een vastberaden reactie der VS hierop, zich uitermate geïnteresseerd tonen in nauwere militaire banden met Europa. En inmiddels maken de Israëlitische leiders zich in toenemende mate bezorgd over wat zij als een steeds krachtiger pro-Arabische stemming bij de Europeanen beschouwen.

Invasie in het Midden-Oosten

Maar deze Europees-Arabische alliantie zal slechts een kort bestaan beschoren zijn. Zoals al eerder is aangetoond, zal de „koning van het Noorden” uit Daniël 11 — de Führer van het door West-Duitsland aangevoerde Europese verbond — zich uiteindelijk keren tegen de Arabische „koning van het Zuiden”, hetgeen desastreuze gevolgen zal hebben zowel voor Joden als Arabieren. Het gehele gebied zal aan een gewapende invasie blootstaan.

Europa's wrevel zou weleens kunnen
(Zie verder pagina 18)

Waren de TIEN GEBODEN reeds voor Moses van kracht?

door Herbert W. Armstrong

De wereld wordt tegenwoordig door veel meer kwalen en euvelen geteisterd dan toen ik nog een jongen was. Er was slechts een fractie van de huidige criminaliteit. Echtscheidingen en gebroken gezinnen waren naar verhouding zeldzaam.

Maar thans vormen criminaliteit, opstandigheid, rellen, gewelddadigheid en oorlogen, én de kernwapens voor massale vernietiging, een alles overheersend probleem voor het voortbestaan van de mens.

Waarom?

En welk verband zou dit kunnen hebben met de vraag of de tien geboden reeds voor Mozes bestonden?

Er moet een *oorzaak* zijn voor ieder gevolg. Durven wij ons reken-schap te geven van het ontnuchteren-de feit dat de wereld zichzelf al deze schrikwekkende verschijnselen aan-doet?

De basis van het leven

Er is een schepping. Dus moet er uiteraard een Schepper zijn. En de Schepper voerde onzichtbare geestelijke wetten in om menselijk geluk, vrede en overvloedig welzijn te ver-oorzaken.

De oorzaak van alle menselijke moeilijkheden, kwalen en euvelen is verwerping en overtreding van deze wetten door de mens.

Deze alom werkzame onzichtbare geestelijke wet is de weg van geven,

helpen, dienen, samenwerken, de weg van zorg voor anderen. Die weg levert alle goeds op. En die levenswijze is eenvoudig de weg van de tien geboden.

De meeste mensen negeren die wet en leven er lijnrecht tegenin. Toch zullen sommigen zeggen: „Maar mij is geleerd dat de tien geboden hebben afgedaan, zijn afgeschaft door Christus, zodat wij niet meer hoeven te gehoorzamen”.

Maar wanneer een wet van God inderdaad in werking is, zoals de onzichtbare natuurwetten van zwaartekracht of traagheid, is ze veel meer dan een kerkelijk ritueel dat men gedurende een bepaalde periode in acht moet nemen en dat in een andere periode wordt afgeschaft. Betoogt men dat deze onverbiddelijke geestelijke wet is afgeschaft, dan is dit als het formuleren van een religieuze leerstelling volgens welke de wetten van zwaartekracht en traagheid worden afgeschaft en men de mensen vertelt dat ze rustig in een diepe afgrond of van een hoog gebouw kunnen springen. Doen ze dit echter dan zal de wet haar tol eisen.

Al het kwaad, al het lijden, alle euvelen die deze wereld sinds 6000 jaar kwellen, zijn het gevolg van het schenden van Gods wet.

Toch is velen valselijk geleerd dat de tien geboden slechts een door Mozes ontworpen wet zijn, gegeven aan de kinderen van Israël — aan hen alleen — en dat de tien geboden voor Mozes nooit hadden bestaan. En

voorts dat ze alleen tot Christus hadden bestaan.

De belangrijkste vraag van uw leven

Dit is niet louter een niet ter zake doende theologische of religieuze vraag. Dit is de essentie van uw leven: uw gezinsleven, uw sociale leven, uw zakenleven. Het houdt zelfs in hoge mate verband met beërven van eeuwig leven — of eeuwige dood.

Het is waar dat u het eeuwige leven niet kunt verdienen door de geboden te gehoorzamen, maar het is evenzeer waar dat u de eeuwige dood kunt verdienen — en uitbetaald kunt krijgen — voor overtredingen waar-over u geen berouw heeft.

Het is de kernvraag achter alle kwalen van de huidige wereld. Hoe vreemd het ook moge schijnen, de tien geboden zijn, sinds er menselijk leven op deze aarde bestaat, ten volle van kracht.

Ze vormen een geestelijke wet die onveranderlijk en eeuwig is; een wet die liefde is en welke vervulling liefde is; een wet die werd ingesteld voor ons geluk en om al het goede voort te brengen dat wij ons dwase-lijk hebben ontzegd. Deze tien geboden zijn geheel verschillend en staan los van de rituele wet van Mozes die slechts een wetboek van fysieke, niet van geestelijke wetten was.

Bewijs dat geboden reeds in den beginne van kracht waren

De tien geboden werden het eerst bekend gemaakt aan Adam in de hof

van Eden. Waarom? Omdat juist dit de wet was die hij schond door de eerste zonde. Elk van de tien geboden was toen van kracht en in werking. Tussen de tijd van Adam en die van Mozes was het zonde ze te overtreden. U kunt dit in uw eigen bijbel lezen.

Wanneer is datgene wat wij „zonde” noemen, eigenlijk begonnen? Is het met Mozes begonnen?

Wij lezen het antwoord in Romeinen 5:12: „Daarom, gelijk door één mens de zonde de wereld is binnengekomen en door de zonde de dood, zo is ook de dood tot alle mensen doorgegaan, omdat allen gezondigd hebben”. En in vers 14: „Toch heeft de dood als koning geheerst van Adam tot Mozes”.

„Maar zonde wordt niet toegerekend, als er geen wet is”, leest men in het 13e vers. Toch werd zonde aangerekend, omdat de dood van Adam tot Mozes regeerde. Dan moet er sinds Adams tijd een wet zijn geweest.

Wat is zonde?

Is er een bijbelse definitie? Is er in de bijbel een plaats waar staat: „Zonde is . . .” en dan volgt de definitie?

Het antwoord staat in 1 Johannes 3:4: „Ieder die zonde bedrijft overtreedt ook de wet; want de zonde is de wetsovertreding” (*Leidse vert.*).

Zonde is de overtreding van de wet. Beseft u dat de almachtige God niet slechts de Schepper is van materie — vaste stof, vloeibare stof en gasvormige stof zoals wij deze kennen — maar dat God ook de Schepper is van kracht en van energie, van iedere macht en van iedere wet: de wetten der natuurkunde, de wetten der chemie, iedere wet die in beweging en werkzaam is? Beseft u dat de almachtige God ook een geestelijke wet heeft geschapen? Die geestelijke wet regelt uw geluk.

Geluk in plaats van lijden

U wilt geluk hebben. U wilt bovenal gelukkig zijn. Iedereen wil dit. U wilt een leven leiden dat gerieflijk, aangenaam en plezierig is. U zoudt graag een leven leiden dat overvloedig en zinvol is, feitelijk voortdurend enigszins spannend, is 't niet? En u wilt een leven waarin alles plezierig is.

U wilt niet een leven van verveling.

U wilt geen leven van smart, pijn of lijden. U wenst een gelukkig leven en u zoudt u graag gezond, vrolijk en verheugd voelen — voortdurend gelukkig.

U zoudt zo'n leven kunnen hebben. Iedereen zou dat kunnen.

Deze hele wereld zou zo kunnen zijn, als wij de weg maar begrepen.

God heeft in zijn grote liefde voor de mensheid een wet in werking gesteld. Die wet was bedoeld om juist dat soort leven voor u te bewerkstelligen.

Maar u leeft zo niet. U schendt die wet en die wet heeft u lange tijd geschonden, want dat is wat er gebeurt.

Die wet is louter liefde en liefde is uitstralende zorg, geen inhalige begeerte. Het is de weg van de liefde.

Alle euvelen die deze wereld sinds 6000 jaar kwellen zijn het gevolg van het schenden van Gods wet.

Het is de weg waarop liefde moet worden uitgedrukt — liefde voor God en liefde voor de naaste.

De apostel Paulus zegt ons in Romeinen 7:7 wat zonde is: „Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde?” Mensen denken dat de wet volkomen verkeerd is. Paulus vervolgt: „Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet”. Met andere woorden, door de wet is de kennis van zonde, zoals Paulus eerder in Romeinen 3:20 had gezegd.

De wet geeft u de kennis van wat zonde is. Ze bestuurt en leidt u ten aanzien van hetgeen u behoort te doen.

Wat is de wet?

U weet niet wat juist en wat verkeerd is, behoudens wat God openbaart. Paulus zou niet hebben geweten wat zonde was wanneer de wet het hem niet had verteld. De menselijke

natuur zal het u niet leren. De menselijke natuur is slecht. Zoals Paulus in Romeinen 7:7 zegt: „Van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben,” d.w.z. hij zou niet hebben geweten dat begeren slecht of verkeerd was; hij had zulk een instinctieve kennis niet, „indien de wet niet zeide: gij zult niet begeren”. De wet die zei: „Gij zult niet begeren” leerde de apostel Paulus dat begeren verkeerd, schadelijk, zondig is. En dat is het tiende gebod. Vandaar dat de wet die dat beginsel leerde, de tien geboden is.

In Romeinen 7:12 zegt Paulus: „Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed”.

Dat is u niet geleerd, nietwaar? Vele mensen zijn grootgebracht in het geloof dat de wet onheilig is, dat ze volkomen verkeerd is en dat Christus haar moest afschaffen.

In vers 14 van Romeinen 7 zegt de apostel Paulus: „Wij weten immers, dat de wet geestelijk is”. De wet is geestelijk.

Paulus zei dat hij vleeselijk was. Hij was vleeselijk en stoffelijk. Dat bent u ook. Dat ben ik ook. Maar de wet is een geestelijk beginsel en ze regelt uw geluk — een geestelijke zaak.

De eerste zonde

Elk van de tien geboden bestond in de tijd van Adam. Voor de tijd van de wet van Mozes was het zonde om een van deze geboden te schenden. Wij weten dat de wet van Mozes pas in de tijd van Mozes kwam — 430 jaar na de tijd van Abraham. Maar de geestelijke wet heeft sinds Adam bestaan.

De eerste zonde van de mens is beschreven in Genesis, te beginnen met hoofdstuk 2, vers 15: „En de Here God nam de mens en plaatste hem in de hof van Eden om die te bewerken en te bewaren. En de Here God legde de mens het gebod op: Van alle bomen in de hof moogt gij vrij eten.”

God gaf hem verlof. God is de opperste Heerser. Hij is Heer en Meester. God geeft de bevelen. Hij gaf onderricht. De mens wist nog niets en moest ingelicht worden. Hij moest onderricht en geïnstrueerd

worden. Hier volgt de instructie — het gebod en een straf: „Maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage, dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven”. Dat wil zeggen, het recht toeëigenen om zelf te bepalen wat goed en wat kwaad is, zelf te beslissen wat juist en wat verkeerd is, zal leiden tot de dood.

„Want het loon, dat de zonde geeft, is de dood” (Rom. 6:23). God predikte de mens het evangelie. Uit het feit dat God zei: „Ten dage, dat gij daarvan eet . . .” blijkt dat het de mens geoorloofd was het te doen, dat de mens een vrije wil had, dat de mens zelf de keus moest maken. God bepaalde dat u en ik moeten *kiezen* of zijn wet willen gehoorzamen of niet.

Dieren maken geen keus. Dieren hebben instinct.

God beschikte dat u en ik een keus moeten maken. En als wij de juiste manier van leven kiezen, volgens de wet die God heeft ingesteld en die leidt tot geluk, tevredenheid en een vreedgevol leven, dan zullen wij inderdaad gelukkig zijn. Maar indien wij op de andere wijze verkiezen te leven, indien wij op ons nemen te beslissen wat juist is, indien wij doen wat juist is in onze eigen ogen — er is geen andere weg die juist is behalve Gods wet — en wij automatisch zullen verkiezen Gods wet te overtreden, dan zullen wij leed, smart en vervloeking kennen. De mens heeft altijd voor het laatste gekozen.

De eerste leugen

Zie nu verder: „De slang nu was het listigste van alle dieren des velds, die de Here God gemaakt had; en zij zeide tot de vrouw: God heeft zeker wel gezegd: Gij zult niet eten van enige boom in de hof? Toen zeide de vrouw tot de slang: Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: Gij zult daarvan niet eten noch die aanraken; *anders zult gij sterven*. De slang echter zeide tot de vrouw: Gij zult *geenszins sterven*” (Gen. 3:1-4).

„Gij zult geenszins sterven.” Dat was de eerste leugen die in de geschiedenis is geboekstaafd. Hij

werd niet verteld door een mens, maar door de duivel. „Gij zult geenszins sterven.” „Gij zijt een onsterfelijke ziel.” Of: „Gij hebt een onsterfelijke ziel die niet zal sterven”. Dat zei de duivel.

Vervolgens: „Maar God weet, dat ten dage, dat gij daarvan eet, uw ogen geopend zullen worden, en *gij als God zult zijn*, kennende goed en kwaad”.

Met andere woorden: het is het voorrecht van God te beslissen wat goed is en wat kwaad is. Waarom? Omdat God de geestelijke wet die de goede weg is, heeft geschapen en in werking heeft gesteld, de weg die het goede voortbrengt en welker overtreding automatisch slechte resultaten oplevert. Scheppen en tot leven brengen kan alleen door de Schepper worden gedaan. Maar indien iemand anders dan God zich de kennis aanmatig van wat goed en wat kwaad is, matigt hij zich het voorrecht van God aan, verheft hij zich om als God te zijn. Satan verleidde de mensen tot intellectuele ijdelheid, om met hun eigen verstand de kennis voort te brengen van wat goed of kwaad is.

„En de vrouw zag, dat de boom goed was om van te eten” — zij gebruikte haar eigen oordeel en gehoorzaamde de wet van God niet, zij gebruikte haar eigen menselijk verstand — „. . . de boom goed was om van te eten, en dat hij een lust was voor de ogen, ja, dat de boom begerlijk was om daardoor verstandig te worden, en zij nam van zijn vrucht en at, en zij gaf ook haar man, die bij haar was, en hij at” — de eerste menselijke zonde.

De geboden geschonden

Ga eens nauwkeurig na wat er gebeurde. God is degene die wij gehoorzamen. Beseft u dat dit een van de definities van God is? Wie u ook gehoorzaamt, is uw god. Wat u ook dient, is uw god. Het zou uw auto kunnen zijn. Misschien is het een afgod. Wat het ook is, dat is uw god.

Adam en Eva hadden een andere god in plaats van de ware God. Zij gehoorzaamden Satan en schonden het eerste gebod. Zij ontkeerden hun enige Vader. Hoe? In Lukas 3:38 wordt Adam de „zoon van God”

genoemd, omdat God hem schiep. Adam was door een directe schepingsdaad, niet door verwekking of geboorte, de zoon van God.

Adam ontdeerde niet alleen zijn enige vader, maar overtrad ook het tiende gebod. Er was begeerte toen de vrouw zag dat de vrucht goed was om te eten en ze begeerde wijs te worden; ijdelheid, zelfzucht en trots deden hun intrede in haar hart.

Begeerte is wat iemand er gewoonlijk toe brengt iets buitensporig graag te willen hebben dat niet wettig is. Begeerte brengt u ertoe te stelen, en Adam en Eva schonden het achtste gebod door te stelen wat niet van hen was.

Vier van de tien geboden werden met de eerste zonde overtreden.

En op andere wijzen werd feitelijk elk van de tien geboden met die allereerste zonde overtreden.

Hoe zondigde Kaïn?

Ga hun eerste zoon eens na. Genesis 4, te beginnen met vers 6: „En de Here zeide tot Kaïn (hun oudste zoon): Waarom zijt gij toornig en waarom is uw gelaat betrokken? Moogt gij het niet opheffen, indien gij goed handelt? Doch indien gij niet goed handelt, ligt de zonde als een belager aan de deur.”

Men merke op wat zonde was in die dagen — de dagen van Kaïn. „Kaïn zeide tot zijn broeder Abel: Laten wij het veld ingaan. Toen zij nu in het veld waren, stond Kaïn tegen zijn broeder Abel op en doodde hem.”

„Toen zeide de Here tot Kaïn: Waar is uw broeder Abel? En hij zeide: Ik weet het niet.” Hij loog en schond weer een van de geboden. Ook dat was zonde.

Hij was een moordenaar. De zonde lag inderdaad aan de deur.

Kaïn overtrad het zesde en het negende gebod. Elk van deze geboden was vanaf de schepping bekend, doordat God ze aan Adam had geopenbaard. Hij openbaarde ze bij die gelegenheid aan de mensheid. Maar de mensheid heeft ze verworpen.

Afgoderij voor Abraham

Zie Jozua 24:2: „En Jozua zeide tot het gehele volk: Zo zegte de Here, de

God van Israël: aan de overzijde der Rivier hebben oudtijds uw vaderen gewoond, Terah, de vader van Abraham en de vader van Nahor, en zij hebben andere goden gediend." Afgoderij was een zonde in de dagen voor de wet van Mozes.

Lees nu Genesis 35:1-4: „En God zeide tot Jakob: Maak u reisvaardig, trek naar Bethel, blijf daar, en richt er een altaar op voor de God, die u verschenen is, toen gij vluchtet voor uw broeder Esau. Toen zeide Jakob tot zijn huis en tot allen die bij hem waren: Doet weg de vreemde goden die in uw midden zijn, reinigt u en verwisselt uw klederen. Laten wij ons dan gereedmaken en naar Bethel trekken, en ik zal daar een altaar oprichten voor die God, die mij geantwoord heeft ten dage mijner benauwdheid, en die met mij geweest is op de weg die ik gegaan ben. Toen gaven zij Jakob al de vreemde goden die in hun bezit waren.”

Zij konden deze goden in hun handen houden. „En de ringen die in hun oren waren, en Jakob begroef ze onder de terebint die bij Sichem is.” Het was een zonde afgoden te vereeren en zij hadden afgoden in hun eigen handen.

Het derde gebod

Zie nu het derde gebod in Leviticus 18:3, 21, 27: „Gij zult niet doen, zoals men doet in het land Egypte, waar gij gewoond hebt”. Dit is de instructie van God aan de Israëlieten in de tijd van Mozes, maar het was reeds voor Mozes zonde dat derde gebod te schenden.

„Gij zult niet doen, zoals men doet in het land Kanaän, waarheen Ik u breng; naar hun inzettingen zult gij niet wandelen . . . En gij zult geen van uw kinderen overgeven, om het aan de Moloch te wijden, opdat gij de naam van uw God niet ontwijdt. Ik ben de Here.”

Er is heiligschennis, of ontwijding van de naam van God. Nu het 27^e vers: „Want al deze gruwelen deden de lieden van het land, die vóór u waren” — voor deze generatie, gedurende welke de wet van Mozes kwam.

In vroegere generaties, voor de wet van Mozes: „Al deze gruwelen deden

de lieden van het land, die vóór u waren, zodat het land onrein werd”. Het was zonde. Een van de zonden was het ontwijden van de naam van God. Daarom was heiligschennis — het ijdel gebruiken van de naam van God — vóór Mozes een zonde.

Het vierde gebod nageleefd

Wij komen tot het vierde gebod in Exodus 16:4: „Toen zeide de Here tot Mozes [dit was twee weken voor ze aan de berg Sinaï kwamen en voor de wet van Mozes werd gegeven of voor ze ooit wisten dat er een wet van Mozes zou zijn]: Zie, ik zal voor u brood uit de hemel laten regenen; dan zal het volk uitgaan en verzamelen zoveel als voor elke dag nodig is, opdat Ik het op de proef stelle, of het al dan niet wandelt naar mijn wet”.

Hier is Gods wet. Hij wilde zien of de mensen haar zouden gehoorzamen voor de wet van Mozes werd gegeven; weken voor ze aan de berg Sinaï kwamen, waar de wet van Mozes werd toegevoegd.

Vers 5: „En als zij op de zesde dag bereiden wat zij hebben binnengebracht, dan zal dit dubbel zoveel zijn als wat zij op de andere dagen verzamelen”.

Nu vers 22: „En op de zesde dag verzamelden zij tweemaal zoveel brood”.

Vers 23: Mozes zei tot het volk: „Dit is wat de Here gezegd heeft: een rustdag, een heilige sabbat is het morgen voor de Here”.

De volgende dag, vers 25-27, zei Mozes: „Eet dit vandaag, want heden is het sabbat voor de Here, vandaag zult gij het niet vinden op het veld . . . Toen er dan ook van het volk op de zevende dag heengingen om wat te verzamelen, vonden zij het niet.”

God toonde hun door wonderen van de hemel welke dag de zevende dag was. Er was geen tijd verloren gegaan.

Sommigen van hen dachten dat het geen verschil maakte. Zij wilden de volgende dag erop uitgaan — op de sabbat — maar er was niets. Maakte het enig verschil? „Daarom zeide de Here tot Mozes: Hoelang weigert gij mijn geboden en wetten te onderhouden? Bedenkt, dat de Here u de sabbat gegeven heeft; daarom

geeft Hij op de zesde dag brood voor twee dagen. Ieder moet op zijn plaats blijven; niemand mag zijn plaats op de zevende dag verlaten. Toen rustte het volk op de zevende dag” (vs. 28-30).

Dat was weken voor zij aan de berg Sinaï kwamen — voor de wet van Mozes. Het was in die tijd de wet van God.

De andere geboden

Nu Genesis 9:21. „Toen hij [Noach] van de wijn gedronken had, werd hij dronken en hij ontblootte zich in zijn tent. Toen zag Cham, de vader van Kanaän, zijns vaders naaktheid en hij vertelde het aan zijn beide broeders buiten. Daarop namen Sem en Jafeth een mantel, legden die op hun beider schouders, liepen achterwaarts en bedekten huns vaders naaktheid, terwijl hun aangezicht afgewend was, zodat zij huns vaders naaktheid niet zagen.”

Vervolgens: „Toen Noach uit zijn roes ontwaakte en vernam, wat zijn [Chams] jongste zoon [Kanaän] hem aangedaan had, zeide hij: Vervloekt zij Kanaän, een knecht der knechten zij hij voor zijn broeders. Voorts zeide hij: Geprezen zij de Here, de God van Sem, maar Kanaän zij hem tot knecht” (Gen. 9:21-26).

Het onteren van een ouder was een zonde, en er werd in die dagen een vervloeking uitgesproken.

En zie nu het zevende gebod tegen overspel, Genesis 39:7-9: „Hierna sloeg de vrouw van zijn heer haar ogen op Jozef”. Dit gebeurde toen Jozef in Egypte was, lang voor de wet van Mozes. „En zij zeide: Kom bij mij liggen. Maar hij weigerde en zeide tot de vrouw van zijn heer: Zie, mijn heer bemoeit zich, met mij naast zich, met niets van wat er in huis is, en alles wat hij heeft, heeft hij in mijn hand gegeven; niemand is in dit huis machtiger dan ik, en hij heeft mij niets onthouden dan alleen u, omdat gij zijn vrouw zijt; hoe zou ik dan dit grote kwaad doen en zondigen tegen God?”

Overspel was zonde — honderden jaren voor de verkondigde wet van Mozes.

Nu komen wij aan het achtste gebod, tegen stelen. Genesis 30:33: „Alles wat niet gespikkeld of gevlekt

is onder de geiten of zwart onder de schapen, dat zal als door mij gestolen gelden". Dit is Jakob en zijn ervaring met Laban. Stelen was een zonde.

Wij komen aan het negende gebod, over liegen, Genesis 20, de eerste negen verzen: „Abraham nu brak vandaar op naar het Zuiderland en vestigde zich tussen Kades en Sur, en vertoefde als vreemdeling in Gerar. Daar Abraham van zijn vrouw Sara gezegd had: Zij is mijn zuster, liet Abimelech, de koning van Gerar, Sara weghalen." Hij wilde haar als zijn vrouw nemen. Hij zou overspel met haar hebben gepleegd, maar God zond hem in een droom een engel om hem te waarschuwen. „Ik weet ook, dat gij het in onschuld uws harten gedaan hebt." Men herinnere zich dat de koning Abraham van Sara had horen zeggen: Zij is mijn zuster. „Ik", zegt God, „heb u dan ook ervan weerhouden tegen Mij te zondigen; daarom heb Ik u niet toegelaten haar aan te raken".

Abraham loog. Het zou ook een zonde zijn geweest overspel te plegen. Natuurlijk was Sara Abrahams halfzuster, maar toch was de bedoeling geheel verkeerd. Het was een leugen.

Hoe zit het met begeren? Zie Genesis 6:1-3, 5-6: „Toen de mensen zich op de aarde begonnen te vermenvuldigen en hun dochters geboren werden, zagen de zonen Gods, dat de dochters der mensen schoon waren, en zij namen zich daaruit vrouwen... Toen de Here zag, dat de boosheid [zonde] des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggingen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was, berouwde het de Here, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had." Begeerte was een zonde, reeds in die dagen.

Ziet u het? Elk van de tien geboden bestond vanaf de schepping. In de tijd van Adam tot Mozes was het zonde ook maar één van deze geboden te overtreden. Wat zult u daaraan gaan doen? □

AANVULLENDE LECTUUR

Voor een grondige studie, hoe elk van Gods tien geboden voor ons vandaag geldt, vrage men ons gratis boekje aan, getiteld *De tien geboden*.

DE ARABISCHE WERELD

(Vervolg van pagina 13)

nen worden gewekt doordat de Arabieren de voor zijn bestaan onmisbare olievoorziening zullen afsnijden. Welke ook de provocatie moge zijn, Europa zal dan snel reageren om zijn belangen te beschermen, en wel door troepen naar het Midden-Oosten te zenden.

Daniël 11:40-41 leert ons: „... en de koning van het Noorden zal op deze [de koning van het Zuiden] aanstormen... en hij zal de landen binnenvallen... Ook het Sieraadland [Palestina] zal hij binnenvallen, en velen [Arabische landen in het Midden-Oosten] zullen struikelen..."

De moderne staat Israël zal worden overwonnen, Jeruzalem worden belegerd en ingenomen. Ook de profeet Zacharia spreekt over deze verovering van Jeruzalem en onthult dat uiteindelijk de helft van de inwoners door de Europese strijdkrachten in gevangenschap zal worden weggevoerd (Zach. 14:1-2).

Bovendien zegt Daniëls profetie met nadruk dat *Egypte* door de Europese legers, aangevoerd door de Duitsers, zal worden overwonnen. Jesaja leert ons dat ook Syrië „een puinhoop, een bouwval" zal worden (Jes. 17:1-3).

Het verbond van Arabieren en moslems zal door de invasie in een chaotische verwarring raken. Sommige van de aangesloten landen zullen meteen door Europese troepen worden bezet. Maar uit Daniël 11:41 blijkt dat Jordanië (de hedendaagse afstammeling van Moab en Ammon) en Turkije (Edom) aan bezetting zullen ontkomen. Ook andere Arabische landen zal wellicht een bezetting bespaard blijven, waaruit dan eventueel een soort beperkte alliantie met het Verenigd Europa over zal blijven. Libië (of Put, Noordafrikaanse Arabieren) en ook Ethiopië (of Cush, bepaalde zwarte Afrikaanse volken) „zullen in zijn [de koning van het Noorden] gevolg zijn" of hem volgen zoals sommige vertalingen het weergeven.

De grote verdrukking

In het kielzog van de invasie en bezetting van de staat Israël door een

herleefd Romeins imperium, zal „het beest", „de zoon des verderfs" of de Europese dictator Jeruzalem tot zijn hoofdkwartier maken en daar „zijn staatsietent opslaan" zoals in Daniël 11:45 staat. Zoals vele profetieën ons openbaren, zal een machtige, wonderen doende godsdienstige leider — „valse profeet" en „wetteloze" genaamd — uit Europa komen in gezelschap van en in samenwerking met het beest. Deze valse profeet zal zich ook in Jeruzalem vestigen.

Jezus Christus sprak over een spoedig komende „grote verdrukking" (Matth. 24:21). Ook voorspelde Christus dat een invasie van Palestina onmiddellijk aan deze beproeving vooraf zou gaan. „Zodra gij nu Jeruzalem door legerkampen omsingeld ziet, weet dan, dat zijn verwoesting nabij is" (Lukas 21:20).

God zal toestaan dat het Europese verbond van kerk en staat 2300 avonden en ochtenden, of wel 1150 dagen lang de tempel ontheiligt en de dagelijkse offerande verbiedt (Daniël 8:13-14). Heidense legers zullen Jeruzalem onder de voet lopen en onderdrukken, en wel 1260 dagen of 3½ jaar lang (Daniël 12:7; Openb. 12:14).

Christus zegt dan verder in Lukas 21:22: „... want dit zijn de dagen van vergelding, waarin alles wat geschreven is, in vervulling gaat... Want er zal grote nood zijn over het land... zij zullen vallen door de scherpte des zwaards en als gevangenen weggevoerd worden onder alle heidenen, en Jeruzalem zal door heidenen vertrapt worden, totdat de tijden der heidenen zullen vervuld zijn" (vs. 22-24). Een scherp getekend toekomstbeeld van Palestina zoals dit land ten tijde van de „grote verdrukking" zal worden bezet en verwoest. (Andere profetieën openbaren dat het herleefde Romeinse imperium ook de Verenigde Staten en Groot-Brittannië zal binnenvallen.)

De rol van Rusland

Maar niet alles zal voor Europa gunstig verlopen. In Daniël 11:4 lezen we dat het uiteindelijk als volgt zal gaan: „Doch geruchten uit het Oosten en uit het Noorden zullen hem [de koning van het Noorden of „het beest"] ontstellen". Dreigende berichten uit de Sovjetunie, die al heel lang begerige

blikken op het zowel strategisch als vanwege zijn olierijkdom belangrijke Midden-Oosten werpt, en uit het Verre Oosten zullen de Europese dictator verontrusten. Hij zal dan een *Blitzkrieg* tegen het communistische Oosten beginnen; hij zal „in grote grimigheid... uittrekken om velen te verdelgen en te vernietigen”. (Dit Europese offensief wordt eveneens beschreven in Openbaring 9:1-12.)

De communistische troepenmacht van Eurazië zal vervolgens een tegenoffensief tegen Europa inzetten, en wel met een strijdmacht van 200.000.000 man (Openb. 9:16). Een totale oorlog zal uitbreken — een laatste alles omverwerpend wereldconflict.

De twee grote machtsblokken — Europa en het Sovjet-Oriëntale blok — zullen verwickeld raken in een wanhopige strijd om wereldoverheersing. Naarmate dit conflict in hevigheid toeneemt, zullen alle naties ter wereld erin betrokken raken. Het beest zal zijn legers in slagorde scharen in een gebied dat Armageddon wordt genoemd en in de vlakke van Jizreël ligt bij de stad Megiddo, 90 kilometer ten noorden van Jeruzalem. Vervolgens zullen deze legers naar Jeruzalem oprukken voor de laatste slag, waarin het herleefde Roomse Rijk zich zal verdedigen tegen de aanstormende Euraziatische troepen. En dit zal de mensheid aan de rand van een totale vernietiging voeren.

Christus komt terug

Maar plotseling zal dan God met grote kracht in het wereldgebeuren ingrijpen. Jezus Christus zal uit de hemel terugkeren, aan het hoofd van een ontzaglijk leger, en Hij zal voor eens en altijd een einde maken aan het internationale oorlogsgeweld. In plaats van tegen elkaar te strijden, zullen de legers dezer aarde zich tegen *Hem* keren en de climax van dit treffen zal dan zijn „de oorlog op de grote dag van de almachtige God” (Openb. 16:12-16; Joël 3:1-2, 9-17).

Dan zal Christus het beest en de valse profeet vernietigen, en met hen de legermachten van de wereld die bij Jeruzalem zijn verzameld: „En ik zag het beest en de koningen der aarde en hun legerscharen verzameld

om de oorlog te voeren tegen Hem [Christus], die op het paard zat, en tegen zijn leger. En het beest werd gegrepen en met hem de valse profeet, die de tekenen voor zijn ogen gedaan had... levend werden zij beiden geworpen in de poel des vuurs, die van zwavel brandt” (Openb. 19:19-20).

Daniëls voorspelling t.a.v. de koning van het Noorden eindigt dan als volgt: „Maar dan komt hij aan zijn einde, zonder dat iemand hem helpt” (11:45).

Met de wederkomst van Christus zullen „de tijden der heidenen” dan eindelijk voorbij zijn. Christus zal Jeruzalem van de heidense legers bevrijden. Heel Israël zal uit gevangenschap worden verlost en naar het beloofde land worden teruggeleid. Christus — de zegevierende Messias, de *echte* Mahdi — zal dan zijn Koninkrijk hier op aarde stichten, met Jeruzalem als *internationaal hoofdkwartier*. En eindelijk zullen dan wereldvrede en welvaart hun kans krijgen.

Recalcitrante elementen, met inbegrip van de nog resterende strijdkrachten van de Sovjets en hun bondgenoten (Ezechiël 38 en 39), zullen nog één laatste aanval op het wederom gerepatrieerde Israël ondernemen, maar ook deze legers zullen door goddelijke tussenkomst worden verslagen. Eindelijk kunnen alle volken dan in vrede en harmonie naast elkaar leven.

Let op het Midden-Oosten

Al ruim 40 jaar spoort *De Echte Waarheid* zijn lezers aan het Midden-Oosten — de gevaarlijkste haard van onrust ter wereld — scherp in de gaten te houden. Al in *The Plain Truth* van december 1938, d.w.z. tien jaar voor de stichting van de staat Israël, waarschuwde hoofdredacteur Herbert W. Armstrong dat „op den duur alle volkeren ter wereld om het bezit van Palestina en de stad Jeruzalem zullen strijden...”

Houdt daarom uw blik op de Arabische wereld en op Jeruzalem gericht. Wat zich daar binnenkort gaat afspeelen, zal vérstrekkende gevolgen hebben. En deze zullen de loop van uw leven en van de wereldgeschiedenis veranderen. □

HET WARE EVANGELIE?

(*Vervolg van pagina 3*)

taak van de regering is het toepassen en opleggen van die wetten.

Heeft u ooit gehoord van een land of de regering ervan zonder wetten? Natuurlijk niet! Het Koninkrijk Gods heerste eens over deze aarde. Het heerste volgens de wetten van God, de Schepper. Zolang het heerste, was de gehele aarde vervuld van vrede, geluk en vreugde. Toen werd die regering weggenomen en ik bedoel niet in de tijd van het oude Israël, maar dit alles is een geheel ander verhaal.

Het evangelie van Jezus Christus is een nieuwsbericht over een regering. De hemel heeft Christus opgenomen tot de tijd dat die regering weer opgericht wordt (Hand. 3:19-21).

Wie zal de koning zijn?

Een koninkrijk bestaat uit 1) een koning of eerste man die met al zijn ambtenaren heerst over 2) het volk binnen 3) bepaalde grenzen waar de heerser het voor het zeggen heeft door middel van 4) een stelsel van wetten en bestuur.

In de eerste plaats moet u erop letten wie de koning van Gods Koninkrijk zal zijn. Zie de profetie in Jesaja 9:5-6: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst. Groot zal de heerschappij zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid.”

Vervolgens sprak in het Nieuwe Testament, vlak voor de geboorte van Jezus, een engel tot Maria die Jezus' moeder zou worden: „En de engel zeide tot haar: Wees niet bevreesd Maria... gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen” (Lukas 1:30-33).

Toen Jezus voor zijn leven terechtstond, vroeg Pilatus: „Zijt Gij dus toch een koning? Jezus antwoordde: Gij zegt, dat Ik koning ben. Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen . . .” (Joh. 18:37). Maar in het voorafgaande vers had Jezus verklaard: „Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld . . .”

Een wereldregering

De profeet Daniël voorspelde het Koninkrijk Gods. In het tweede hoofdstuk sprekend over de hoofden van regeringen in onze huidige generatie, profeteerde hij: „Maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan: het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal het bestaan in eeuwigheid” (Dan. 2:44).

In het zevende hoofdstuk staat profetie over de opeenvolging van wereldrijken, te beginnen met het Chaldeeuse Rijk van Koning Nebukadnezar, Babylon, vervolgens het Perzische Rijk, het Macedonische Rijk met zijn vier delen, gevolgd door het Romeinse Rijk, het Heilige Roomse Rijk van de middeleeuwen en de uiteindelijke herleving ervan die nu in Europa gaande is. Vervolgens sprekend over deze „Verenigde Staten van Europa”, een herleefd „Heilig Rooms Rijk” dat spoedig zal ontstaan: „En het koningschap, de macht en de grootheid der koninkrijken onder de ganse hemel zal gegeven worden aan het volk van de heiligen des Allerhoogsten: zijn koningschap is een eeuwig koningschap, en alle machten zullen het dienen en gehoorzamen” (Dan. 7:27).

Kijk vervolgens eens naar de mensen die het Koninkrijk van God zullen vormen. Ik heb u laten zien dat Jezus zei dat het een toekomstig Koninkrijk was — niet van deze wereld of van deze tijd. De profetie van Daniël toont aan dat de regering in handen gegeven zal worden van „de heiligen” en Christus Koning zal zijn.

De toekomstige heersers

Er zullen twee soorten mensen zijn als het Koninkrijk van God opgericht

wordt. De ene groep bestaat uit degenen, die door Daniël de heiligen genoemd worden en die, tot onsterfelijkheid opgewekt en georganiseerd in de uitvoerende macht van de regering, onder Christus zullen regeren. De andere groep bestaat uit sterfelijke mensen, die op aarde nog in leven gebleven zijn. Aan beide groepen wordt in vele bijbelteksten gerefereerd.

Maar Jezus gaf aan de Farizeeër Nicodémus een verklaring over degenen die in de regering macht zullen dragen. Het staat in het derde hoofdstuk van Johannes. Toch wordt dit door bijna elke richting van de christelijke godsdienst verkeerd uitgelegd, ondanks het feit dat het geen uitleg nodig heeft. Het staat helder en duidelijk in de bijbel — vooral wanneer het bekeken wordt naast de vele andere teksten over hetzelfde onderwerp.

Jezus zei: „. . . tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien . . . Wat uit het vlees geboren is, is vlees, en wat uit de Geest geboren is, is geest” (Joh. 3:3, 6). Een sterfelijke mens kan niet Gods Koninkrijk binnengaan, noch het zien. Alleen degenen die uit de Geest (die God is) geboren zijn en die niet langer stoffelijk, menselijk vlees van de aarde maar geest zijn, samengesteld uit geest en niet uit materie, kunnen dat koninkrijk binnengaan.

Maar omdat het evangelie van Christus niet gepredikt wordt (behalve op onze radio- en tv-programma's en in onze publikaties), wordt deze geboorte gewoonlijk of verworpen of weergegeven als een „ervaring” wanneer men Christus „aanvaardt” of „ontvangt”. De ruimte laat niet toe hier een uitvoerige uitleg te geven met al de bijbehorende bijbelteksten, maar u kunt onze gratis boekjes *Wat bedoelt u precies met wedergeboren?* en *Waartoe bent u geboren?* aanvragen. Deze boekjes behandelen grondig en indringend het belangrijkste van uw leven: het doel waarvoor u op aarde bent geplaatst, waarom u er bent, waar u heen gaat en langs welke weg. Het is de ontbrekende dimensie in de kennis.

Maar laat mij alleen nog twee korte bijbelteksten aanhalen die aantonen wie er onder leiding van Christus in Gods regering over deze aarde

zullen heersen. In Openbaring 3:21 zegt Christus: „Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon”.

En het is Christus die ook in Openbaring 2:26-27 zegt: „En wie overwint en mijn werken tot het einde toe bewaart, hem zal Ik macht geven over de heidenen; en hij zal hen hoeden met een ijzeren staf, als aardewerk worden zij verbrijzeld, gelijk ook Ik van mijn Vader ontvangen heb”.

Evangelie en regering

Dit was een zeer beknopt overzicht van wat precies het evangelie van Christus is. Christus kwam met een geweldige aankondiging met heerlijk nieuws over een komende regering die over de wereld zal heersen en al de schijnbaar onoplosbare problemen van de mensheid zal oplossen.

Het is de boodschap hoe we ons nu kunnen bekwamen om, als we onsterfelijk zijn en uit geest bestaan, in Gods Koninkrijk priester of koning te worden (Openb. 5:10). Het is de boodschap dat God het goddelijke, scheppende, over het heelal heersende gezin is, waarin wij geboren kunnen worden door berouw te hebben over de zonde die al het vreselijke kwaad en de onoplosbare problemen in deze wereld veroorzaakt heeft en door een levend geloof in Christus, waarbij dan de weg van Gods wet ingeslagen wordt — de weg die vrede en vreugde van de gelukkige wereld van morgen zal bewerkstelligen. Het wijst de enig ware weg naar eeuwig leven.

Het evangelie van Christus gaat over een regering. Het evangelie van Christus heeft te maken met het kwaad waarvoor de volkeren der aarde zich geplaatst zien en dat die regeringen proberen de baas te worden.

Het evangelie houdt zich bezig met de oorzaak van al deze problemen en moeilijkheden. Het evangelie dat Christus bracht houdt zich bezig met de mensen, die zich nu van de weg afwenden die al hun ellende veroorzaakt en die zich wenden naar de weg die vrede, geluk en overvloed brengt.

Het evangelie heeft te maken met 1) hoe wij nu onze problemen kun-

nen oplossen en 2) hoe God ze voor ons gaat oplossen — in weerwil van onszelf als wij weigeren onze weg nu te veranderen.

De leiders van de wereld hebben angst

De tijd om onszelf voor de gek te houden is voorbij. De wereld bevindt zich in een zeer kritieke situatie. Zelfs na een dertigtal jaren streven van de wereld om de arme landen tot ontwikkeling te brengen, zijn deze nu armer dan ooit tevoren. Vele miljoenen mensen zien de hongerdood voor ogen, leven in onwetendheid, uiterste armoede, viezigheid en vuil, te gronde gericht door slechte gezondheid en ziekte. In de rijke landen viert de misdaad hoogtij (zelfs in de betere woonwijken), zijn de zeden in het riool verdwenen, verwoesten echtscheidingen een derde van de gezinnen, keren jongeren zich tot verdovende middelen en alcohol en hebben een hopeloze toekomst voor ogen.

Er bestaan nu wapens om in heel korte tijd heel de mensheid van de oppervlakte van de aarde weg te vagen. De wereld is ziek en de ziekte nadert heel snel het acute stadium.

Wereldberoemde wetenschappers en staatshoofden zeggen dat de enige hoop voor de wereld om wereldvrede te verzekeren een wereldregering is, die alle wapenen en militaire macht beheerst. De mens kan dat niet tot stand brengen. Maar het evangelie van Christus — de geweldige aankondiging van het beste nieuws dat ooit aan de wereld is gebracht — kondigt dat de mensheid juist aan — een oppermachtige wereldregering met volledige macht over alle landen, die wereldvrede, welvaart en goede gezondheid voor allen zal brengen — een wereld vervuld van geluk en vreugde.

Het evangelie van Jezus onderlichtte de manier van leven die deze ideaalstaat teweeg zal brengen — een manier volgens welke ware christenen nu moeten leven — een manier die alle problemen en euvels van vandaag zou oplossen.

Dat is het licht dat Jezus Christus aan de wereld bracht, maar de mensen hielden meer van duisternis dan van licht, omdat hun daden slecht waren (Joh. 3:19). De wereld verwierp dat goede nieuws en kruisigde

haar eigen Maker omdat Hij het bracht. En terwijl zij deze gruwelijke zonde begingen, stierf Christus voor hen en droeg de straf die zij verdiend hadden in hun plaats — wanneer zij hiervan berouw hebben en zich bekeren tot de weg die hun geluk brengt.

In ieder geval hangt de wederoprichting van Gods Koninkrijk niet af van het feit of de mensheid het geloof. Het zal gebeuren — zo zeker als morgen de zon opgaat.

Jezus verkondigde het Koninkrijk Gods aan vele duizenden mensen. Op 120 individuen na verwierpen allen het. De zogenaamde „Bergrede” schetste de weg van Gods regering. Zijn vele gelijkenissen beschreven Gods Koninkrijk. Het Koninkrijk van God was zijn evangelie.

Petrus, Johannes en de andere oorspronkelijke apostelen verkondigden het Koninkrijk van God. Het was het evangelie dat de apostel Paulus aan de heidenen bracht. Maar de mensen verwierpen het.

Gedurende 18½ eeuw werd het niet aan de wereld verkondigd — slechts aan zeer weinigen — en dat in het algemeen nog ondergronds, opdat degenen die het predikten niet ter dood gebracht zouden worden.

Jezus zei dat dit zou gebeuren

Jezus heeft duidelijk gezegd, dat hoewel Hij, als persoon, als de Messias, aan de wereld verkondigd zou worden, zijn evangelie zou worden achtergehouden en de mensen bedrogen zouden worden.

Toen zijn discipelen vroegen wanneer Hij weer naar de aarde terug zou komen om Gods Koninkrijk op te richten en wanneer het einde van deze tegenwoordige wereld zou zijn, zei Jezus: „Ziet toe, dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam [velen zouden belijden zijn dienaren te zijn en Hem te vertegenwoordigen] en zeggen: Ik ben de Christus en zij zullen velen verleiden” (Matth. 24:4-5). Talloze bevestigde predikanten in de christelijke godsdienst hebben Christus gepredikt. Zij hebben gezegd dat Jezus van Nazareth Christus was. Maar het evangelie van Christus is achtergehouden. Velen zijn bedrogen.

Bedenk wel, iemand die bedrogen wordt, weet niet dat hij bedrogen is. Anders zou hij niet bedrogen zijn.

Miljoenen mensen zijn bedrogen en ertoe gebracht een vals evangelie — een valse redding — te aanvaarden.

Maar in zijn antwoord op hun vragen naar zijn terugkeer op aarde en het einde van de huidige wereld of het huidige tijdperk, was het enige teken dat Jezus gaf: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn” (Matth. 24:14).

Denk nu eens rustig na. Als het evangelie van Christus gedurende die 18½ eeuw aan de gehele wereld gepredikt was, dan kon het voor deze tijd niet het teken zijn van het naderende einde van de huidige wereld en van de op handen zijnde terugkeer van Christus als Koning der koningen en Heer der heren en van de vredige en gelukkige wereld van morgen. Die ene verklaring is het van te voren gegeven absolute bewijs uit Christus' eigen mond dat zijn evangelie achtergehouden zou worden.

En het is gebeurd.

Maar in het begin van januari 1934 werd begonnen met het uitdragen van het echte evangelie van Christus. Tegen het einde van 1952 werd het door de radio in de Verenigde Staten en Canada van kust tot kust met kracht uitgezonden. In januari 1953 begonnen de uitzendingen in Europa (momenteel alleen nog in het Frans op Radio Europa No. 1, red.) en spoedig over de gehele wereld. Zoals Jezus voorspelde in Mattheus 24, nadert de wereld nu snel haar laatste uur, het dieptepunt van de beschaving — ook wel „de grote verdrukking” genoemd (vers 21-22).

Het is nu al een angstaanjagende en afschrikwekkende tijd, tenzij men ogen en oren sluit voor de toestand van de wereld en de gang van zaken.

In deze zeer ernstige tijd heeft u zojuist de waarheid gelezen die u uit de doezel van gezapigheid en onverschilligheid moet wakkerschudden. Ik weet het, het is een schokkend en verbijsterend feit om te beseffen dat dit Werk, het Werk dat uitgaat van de Worldwide Church of God (de Wereldwijde Kerk van God), het enige Werk op aarde is dat het ware evangelie van Jezus Christus met grote kracht aan de wereld verkondigt. □

Is zelfs het EVANGELIE VERONTREINIGD?

De verontreiniging door de mens blijft niet beperkt tot zijn milieu; hij heeft evenzeer zijn verstand, zeden en geest verontreinigd. Zelfs het evangelie is niet ontkomen aan de verontreinigende bemoeienis van de mens. Nauwelijks was door Jezus Christus van Nazareth het goede nieuws van Gods plan voor de mens bekend gemaakt, of de mens misbruikte, verdraaide, belasterde, ontkende en misvormde deze boodschap. Laten wij de verontreiniging verwijderen en het ware evangelie in al zijn oorspronkelijke schoonheid herstellen. Laten wij terugkeren naar het geloof dat eens aan de heiligen gegeven is.

door Clint C. Zimmerman

Er is nu behoefte aan een urgent anti-verontreinigingsprogramma voor het evangelie van Jezus Christus.

Dit evangelie is het goede nieuws — de blijde boodschap — van het compagnonschap van de mens met God in een koninkrijk, de goede regering van God.

Het woord „evangelie” in uw bijbel komt van het Griekse *euaggelion*. Het betekent het „goede nieuws” of de „blijde boodschap” dat er op een dag een goede en vruchtbare regering — het Koninkrijk Gods — ingesteld zal worden.

Het verontreinigde evangelie

Het evangelie is binnen de benauwende muren van 's werelds kathedralen terechtgekomen. Deze begrafenisachtige, holle ruimten, met hun muren en vloeren vol crypten die de beenderen van reeds lang overledenen bevatten, hebben het levende evangelie van Jezus Christus besmet.

Elk evangelie dat aan deze valkui-

len ontkomt, wordt maar al te gemakkelijk gevangen en tot onderdeel gemaakt van een overdreven carnavaleske vertoning. Transpirerende predikers bulderen met schorre stem, velen van hen kramen met een geaffecteerde „tong”-val onsamenhangende dingen uit, terwijl ze proberen elkaar te overschreeuwen in opwekkingsamenkomsten en gebedsgenezingsvoorstellingen. Zij maken het ware evangelie tot een aanfluiting.

Tussen deze twee uitersten ligt het brede scala van het doorsnee-christendom. Het kerkendom heeft wat het dacht dat het evangelie was, dicht naar zich toetrokken — en is teleurgesteld. Hun „evangelie” heeft niets beters tot stand gebracht. Alles bleef hetzelfde of ging zelfs slechter. De wereld in zijn geheel werd er niet beter op ondanks hun enorme inspanningen bij missie- of zendingswerk. Alle dingen bleven zoals ze van het begin af waren geweest. Het leek alsof God hulp nodig had; derhalve besloot men deze hulp aan Hem te

geven. Men vond het „sociale evangelie” uit om de trouweloosheid van God goed te maken.

De geschiedenis bewijst dat de mens een ongelukkige stakker is. Er bestond weinig hoop dat er iets positiefs aan zijn situatie gedaan kon worden, totdat Christus de grondbeginselen van het christendom vastlegde. Alle bekeerlingen dachten: „Dit is de oplossing”. Maar hoe ijverig ze ook hun „christelijke” principes toepasten, mislukking bleef de mensheid plagen. De meeste „christenen” dachten dat het beloofde, volmaakte Koninkrijk in de kerk zelf opgericht zou worden of dat het „in hun eigen harten” te vinden zou zijn.

Toen geen van deze ideeën juist bleek, gingen zij zich concentreren op een sociale interpretatie van het christelijke geloof. Hun eigen interpretatie van het ware evangelie bracht hen ertoe in de samenleving zelf naar verbetering van haar kwalen te zoeken.

Zoals verontreinigers het ecologi-

sche evenwicht verstoren, zo ondermijnen de evangelie-verontreinigers het evangelie en verstikken het ten slotte volledig.

Wij zijn herhaaldelijk gewaarschuwd, dat daartoe een poging zou worden gedaan. Men heeft het ware evangelie uit het oog verloren en afgewezen, omdat Satan gemakkelijk het verstand van ongelovigen afsluit, zodat ze niet werkelijk de heerlijkheid zien in het evangelie dat door Jezus Christus is gebracht (2 Cor. 4:3-4).

De waarschuwing van Christus

Christus begon zijn bediening met: „... het evangelie Gods te prediken” (Markus 1:14). De eerste vier boeken van het Nieuwe Testament spreken letterlijk tientallen keren over dat Koninkrijk Gods.

De boodschap van Christus — zijn evangelie — ging over de stichting van Gods Koninkrijk en Hij besefte dat zeer weinigen werkelijk „de boodschap zouden begrijpen”. Hij wist dat deze door de mensen vervormd en verdraaid zou worden. Hij wist dat veel mensen, hoewel zij zijn goddelijkheid aanvaardden, zijn dood begrepen, zijn opstanding erkenden, toch geheel en al de plank mis zouden slaan wat betreft begrip voor hetgeen Hij predikte: hoe men toegang kan verkrijgen tot het Koninkrijk. Hij betreunde dit tekort aan inzicht bij gelovige mensen toen Hij zei: „Niet een ieder, die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan” (Matth. 7:21). Hij zei dit aan het begin van zijn prediking.

Vlak voor zijn dood wees Hij er nog steeds op dat schijnbaar gelovige mensen zouden erkennen, dat Hij de Christus was, maar juist deze gelovigheid zouden gebruiken om velen te verleiden — om een ander evangelie te prediken (Matth. 24:5).

De waarschuwingen van de apostelen

Ook Paulus wist dat er mensen zouden komen die het evangelie van Christus zouden verdraaien en hij berispte hen zeer ernstig, zeggend dat zij „vervloekt” waren (Gal. 1:7-9).

Paulus geloofde wat Christus gezegd had. Hij verwachtte de verdraaiing, verbastering en verontreiniging

van het evangelie (2 Cor. 11:3-4). Paulus, Jakobus, Petrus, Johannes en Judas schreven allen in krachtige termen over de verontreiniging die voortdurend de waarheid van het evangelie aantastte. Judas 3 en 4 bepleit dat het noodzakelijk is krachtig te strijden tegen de verbasterende invloed van een vals evangelie en een valse prediking. Judas wist dat goddeloze, losbandige, wellustige mensen de waarheid al bezoedeld hadden. Ook wij hoeven alleen maar een oppervlakkig onderzoek in te stellen om de verlaging en ontheiliging van het evangelie van Jezus Christus — het evangelie van Gods Koninkrijk — op te merken.

Het evangelie is het goede nieuws dat uiteindelijk een werkelijk goede regering opgericht zal worden die de aarde en haar inwoners van het kwaad zal bevrijden. Christus zal het hoofd van die regering zijn.

De hedendaagse stadsbewoner heeft bijna vergeten hoe het is om in een schone wereld te leven. Hij is gewend aan de merkwaardige geur van zijn drinkwater en verwacht dat het smaakt als verdund bleekwater. Hij verwacht niet ver te kunnen zien omdat de smog „altijd” aanwezig is. Hij haalt oppervlakkig adem en hoopt dat hij in de statistieken geen geval van longemfyseem zal worden.

Zo is het ook met het verontreinigende evangelie. Het is al zo lang verdraaid, dat men het in die vorm als waar beschouwt.

De oorzaak

Verontreiniging is bijna geheel te wijten aan hebzucht — het zoeken

naar bevrediging van het ego op een snelle en gemakkelijke manier. Er moet winst gemaakt worden ongeacht wat het kost aan het milieu.

Ons systeem staat gelijk aan zelfmoord. Gezamenlijk aanvaarden wij, bijna graag, een vroege, martelende dood als het systeem voorlopig maar voortgaat het geld te laten rollen en dingen, vrije tijd, gemakken en „voortgang” te verschaffen. „Zij”, de deskundigen — wie „zij” ook mogen zijn — beloven dat het allemaal wel op zijn pootjes terecht zal komen. „Zij” zullen op een dag alle antwoorden gevonden hebben. „Onze ideaalstaat is veilig gesteld” — vertrouw maar op hen. Niet wetend wat wij anders moeten doen, vertrouwen wij op deze deskundigen van eigen snit.

Gewoonlijk vertrouwt de mens op deskundigen. Hij gaat naar een arts als hij ziek is, naar een advocaat als er wettelijke problemen zijn, naar een makelaar als hij onroerend goed nodig heeft, naar een leraar als hij onwetend is, naar een predikant als hij in geestelijke moeilijkheden verkeert. Tussen de mens en zijn deskundige adviseur moddert hij gewoonlijk voort, zelfs als het advies verkeerd en duur is. Bij de meeste van dergelijke problemen heeft een verkeerd advies tot op zekere hoogte alleen maar materiële schade tot gevolg. Maar een verkeerd advies van een predikant kan van eeuwig belang zijn; ieder van ons moet dus grondig op de hoogte zijn van de feiten waar het om draait. Dat vereist zelf in de bijbel lezen. Uw redding, uw onsterfelijkheid, uw inzicht in het evangelie, kan aan niemand anders worden toevertrouwd. Het evangelie van Jezus Christus is reëel en betekenisvol. Het spreekt in krachtige termen over een weg, een systeem, dat de mens, als hij het kan onderschrijven en ernaar wil leven, tot een meer volmaakte levenswijze zal voeren, een bepaalde discipline bijbrengt en hem een regering zal geven die goede, behoorlijke wensen in vervulling zal doen gaan.

Wat evangelisten zeggen

Wereldberoemde predikers volstaan met te zeggen: „Het evangelie is het goede nieuws dat op Goede Vrijdag

Christus gestorven is voor onze zonden en dat Hij op Paasmorgen uit de dood opstond, en dat God bereid is ons onze zonden te vergeven, en ons nieuw leven, vrede en vreugde te schenken”.

Maar al te veel predikers — en hun volgelingen — zeggen dat dit het evangelie is.

De „deskundigen” hebben het bij het verkeerde eind.

Ik ontkracht niet het offer van Christus of zijn opstanding. Beide zijn van wezenlijk belang voor onze redding. Zonder deze daden zouden wij geen enkele hoop hebben. De bereidheid van Christus om te sterven geeft op indringende wijze de opperste genade en het zeer grote medelijden weer van onze altijd barmhartige Verlosser. Hij kocht ons terug van de zonde en de zelfvernietiging. Zijn opstanding opent de weg naar onsterfelijkheid.

Deze daden op zich verklaren niet de uiteindelijke bestemming van de mens. Het evangelie is bedoeld om ons deze bestemming duidelijk te maken. Wij kunnen het doel van deze grote uiting van Gods liefde leren kennen.

Gods Woord maakt het duidelijk.

De sluier van geheimzinnigheid kan weggetrokken worden.

Laten wij het onderzoeken. Laten wij zien dat wij het te weten komen.

Laten wij de verontreiniging wegfilteren en ontdekken wat het goede nieuws werkelijk is.

Slecht nieuws

De berichten die de mens ooit over zichzelf geschreven heeft bevatten bijna allemaal slecht nieuws. Hij laat een lijst van wellust, rebellie, oorlog, verkrachting en beroving na.

Hij jaagt bezeten op liefde, maar de liefde ontgaat hem. Hij kijkt gretig uit naar vreugde, maar wordt omringd door wanhoop. Hij streeft naar vrede, maar er breekt weer een oorlog uit.

Hij is er van tijd tot tijd in geslaagd zichzelf wijs te maken dat hij uiteindelijk de ideaalstaat binnen zijn bereik had. De volgende dag bewijst altijd dat hij het mis had.

Het is volkomen waar dat wij

alleen maar in staat zijn onze weg uit dit huidige systeem te vinden door Jezus Christus. Het is en blijft een feit, dat wij in een systeem zitten waaruit wij pogen te ontsnappen. Als wij dit systeem verlaten, zullen we ons naar een ander systeem begeven. Wat is dit andere systeem?

Christus predikte het evangelie

Merk op dat Christus niet over zijn eigen leven predikte. Hij predikte zijn leven niet — Hij leefde het.

De predikers van nu preken maar al te vaak over het leven en de dood — de persoon — van Christus en nemen aan dat dat het evangelie is.

De eerste vier boeken van het Nieuwe Testament zijn zonder meer de „evangeliën” genoemd. Die boeken werden pas zeer lang na de wederopstanding van Christus zo genoemd. Ze werden zelfs pas ongeveer dertig tot vijftig jaar na zijn hemelvaart geschreven. Deze vier boeken handelen over het leven van Christus. Ze bevatten ook zijn boodschap. Beide thema’s zijn belangrijk. Maar we moeten er zeker van zijn dat we niet van het verhaal over het leven van Christus een „evangelie” maken, als het de evangelieboodschap die Hij predikte verduistert en bedekt. Hij predikte over het Koninkrijk. Dat is het evangelie — het goede nieuws.

In feite en naar waarheid gaat het evangelie van Jezus Christus over een Koninkrijk — het Koninkrijk Gods — en dus over een regering. Een koninkrijk kan niet bestaan zonder regering. Een regering is een integraal bestanddeel van alle koninkrijken. Het evangelie is dus het goede nieuws dat er tenslotte, uiteindelijk, een werkelijk goede regering ingesteld zal worden die de aarde en haar bewoners van het kwaad zal verlossen. Christus zal aan het hoofd van deze regering staan. Satan en zijn kwaad zullen gedurende duizend jaar verbannen worden. Heel de mensheid zal tenslotte goedheid en echte vrede ervaren (Openb. 20:4-8; Rom. 11:32; 1 Cor. 15:22-24).

Christus’ leven, dood en wederopstanding zijn voor ons beslist van wezenlijk belang om redding, het Koninkrijk en het zoonschap te ver-

werven, maar het goede nieuws voor de mens — wat de toekomst voor hem in petto heeft — gaat verder. Het slaat bijna onmiddellijk ongeveer 2000 jaar over, beschrijft in beeldende taal Christus’ duizendjarige heerschappij en daagt op stoutmoedige wijze de verbeeldingskracht van de mens uit zich voor te stellen dat diezelfde regering er in de eeuwigheid zal zijn.

Het evangelie — het goede nieuws — handelt over hoe de mens dat Koninkrijk kan binnengaan en met God kan zijn en Hem zal zien zoals hij is (1 Joh. 3:2). Het evangelie handelt over hoe de mens lid kan worden van Gods gezin.

Christus legt uit dat dat binnengaan in het Koninkrijk van het allerhoogste belang is. Ons wordt rechtstreeks gezegd dat dit ons voornaamste doel moet zijn (Matth. 6:33).

Elk koninkrijk moet uit vier bestanddelen bestaan: 1) een koning, 2) grondgebied, 3) inwoners of onderdanen en 4) wetten. Als een van deze essentiële punten ontbreekt, is het eenvoudig geen Koninkrijk.

De koning is aangesteld

In de nacht dat Jezus werd geboren, kwam er een engel die zei: „Ik verkondig u grote blijdschap . . . U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here . . .” (Lukas 2:10-11). Bedenk wel dat „Heer” betekent „iemand die eigenaar of bezitter is, iemand die heerst, een vorst, prins, opperhoofd”. Christus is absoluut Koning.

De engel herhaalde wat al eeuwen in de Schrift stond. Jesaja 9:5 zegt dat de heerschappij op de schouders van dit kind zou rusten. Hij is verantwoordelijk voor het regeren. Vers 6 gaat verder en zegt dat dit dan opgerichte Koninkrijk tot in eeuwigheid zal duren.

Over welke onderdanen en welk gebied zal dit Koninkrijk heersen? De „koningen der aarde” zullen onderworpen zijn aan Christus, de Koning der koningen (Openb. 1:5). De regering van God zal „over de heidenen” of volkeren heersen (Openb. 2:26). Openb. 5:10 zegt dit nog nadrukkelijker als er gezegd wordt dat deze regering zal: „ . . . heersen op de aarde”.

Hoe staat het met het vierde wezenlijk belangrijke bestanddeel van elk koninkrijk? We hebben al in Jesaja 9:6 gezien dat „recht” en „gerechtigheid” eeuwig zullen bestaan. Deze bestuurlijke elementen vereisen wetgeving. Paulus begreep dit: „Zo is dan de wet heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed” (Rom. 7:12). Hij wist „dat de wet geestelijk is” en derhalve eeuwig (Rom. 7:14). Zonder wetten zou er anarchie zijn, wat wetteloosheid betekent. Maar het Koninkrijk is een ordelijk geheel, dat geregeerd wordt door de wet van God. Paulus zegt ons ook dat aan het goede nieuws, de blijde boodschap, het evangelie „gehoor gegeven” moet worden (Rom. 10:16-17). Het is de wet die in elk geval bepaalt wat gehoorzaamheid is. 1 Petrus 4:17 legt er wederom de nadruk op dat het evangelie een wettelijke boodschap is die gehoorzaamheid vereist.

Eeuwenoude rebellie

Het goede nieuws is dat God weer zijn heerschappij zal uitoefenen over de opstandige mensheid (Jesaja 52:8-10).

Satan is met de waanzin van opstandigheid en wetteloosheid begonnen (Ezech. 28:15-16). God heeft toegelaten dat hij de aarde in zijn greep houdt, totdat uiteindelijk Christus als Koning terugkeert om de duivel te onttronen.

Satan heeft de gehele mensheid zijn onwettige, opstandige levenswijze opgedrongen. Hij begon met Eva en Adam te verleiden tot het verzaaken van de geboden — de theocratische regering waaronder ze tot dan toe leefden — van de eeuwige God. God vaardigde geboden — wetten — uit en verwachtte gehoorzaamheid (Gen. 2:16-17; 3:17). Deze eerste mensen kwamen in opstand en heel de mensheid heeft hun wetteloosheid gevolgd.

Ook Israël werd God ontrouw (1 Sam. 8:6-8). Zij wezen God af, evenals de hele wereld heeft gedaan. Satan heeft hen allen bedrogen (Openb. 12:9). Allen hebben de wet geschonden en hebben derhalve niet de heerlijkheid bereikt die God voor de mensheid heeft bestemd (Rom. 3:23).

Herstel van Gods regering

De profeten van het Oude Testament wisten dat God zijn rechtvaardige regering weer op deze aarde zou vestigen (Zach. 14:9). De regering van God — het Koninkrijk Gods — zal een einde maken aan de verschrikkelijke nood waaronder de mensheid gebukt gaat. Handelingen 3:19-21 vertelt ons nadrukkelijk dat de terugkeer van Christus zal uitmonden in een tijd van verademing, waarin alle dingen wederopgericht zullen worden. De profeten hebben ons verteld over het verloren gaan van Gods regering op aarde. Zij keken uit naar de terugkeer van de Messias — de Heerser, die het Koninkrijk zal oprichten, dat zal heersen over alle koningen en volkeren.

Daniël 7:14 spreekt over de Christus die uiteindelijk zijn Koninkrijk vestigt: „En hem werd heerschappij gegeven en eer en koninklijke macht, en alle volken, natiën en talen dienden hem. Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die niet zal vergaan, en zijn koningschap is een, dat onverderfelijk is.”

Een onverontreinigd evangelie

Wij hebben het verontreinigde evangelie in Gods Woord gewassen.

Wat zijn het plan en de bedoeling van God schitterend.

Wat een zekerheid dat aan de behoeften van de mens voldaan zal worden.

Een volmaakt functionerende regering zal bereikt worden.

De speurtocht zal eindelijk voltooid zijn.

De aarde en al haar bewoners zullen eindelijk schoon gewassen worden en van alle vervuilers gereinigd — door het ware evangelie. Volmaakte vrede zal het resultaat zijn. Liefde zal in al haar schitterende schoonheid voor iedereen beschikbaar zijn door middel van een rechtvaardige regering.

Er zal geen oorlog meer zijn met alle bijbehorende ellende en lijden (Jes. 2:4, Micha 4:1-4).

Dit is het zuivere evangelie van het Koninkrijk dat Christus zelf predikte. Laat niemand u meer voor de gek houden, nu het Woord Gods het evangelie zuiver en helder voor u gewassen heeft. □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

antwoord uit te komen, dienen we te begrijpen wat er verkeerd is met de natuurwetenschappelijke methode. Hoe komt het dat de navorsingen der moderne wetenschap geen vrede en universeel geluk hebben voortgebracht? Wat was er verkeerd met de natuurwetenschappelijke methode?

Ten einde dit te begrijpen, moeten wij inzien wat de stuwende kracht achter de kennisexplosie was.

De enorme toename van het totaal aan kennis op de wereld begon ongeveer 170 jaar geleden met de opkomst van de moderne wetenschap. De nieuwe kennis op het gebied der natuurwetenschappen en technologie ontwikkelde zich eerst langzaam. Geleidelijk aan kreeg de produktie van kennis meer vaart, tot het tenslotte een ware explosie van kennis werd.

Denkt u zich dat eens in! Eeuwenlang had de wereld het vrijwel zonder vervoer of communicatiemiddelen in de moderne zin van het woord gedaan. Het vervoer geschiedde te voet, per muilnier, kameel, olifant of met paard en wagen. Op zee langzaam varende zeilschepen. De telefoon werd pas in 1876 uitgevonden, de radio in 1896. Fulton bouwde in 1807 de eerste stoomboot.

Gedurende mijn leven hebben we achtereenvolgens het machine-, het straal-, het atoom- en het ruimtetijdperk meegemaakt. Vele technische ontdekkingen werden in de eerste plaats gestimuleerd door de drukpers welke een grotere verspreiding van kennis en de uitwisseling van ideeën mogelijk maakte, en vervolgens door snellere vervoersmiddelen zoals de stoommachine, de stoomboot, de auto en het vliegtuig. Vervolgens kwamen de telegraaf, de telefoon, radio en tv.

Wat gaf echter de stoot tot deze snelle technologische ontwikkeling?

Met de opkomst van de „moderne wetenschap” rond de eeuwwisseling, verzekerden de wetenschapsmensen de wereld dat de mens op

het punt gekomen was dat hij het gerust zonder de bijgelovige steun van religie of geloof in God kon stellen. Nu kon de mensheid vertrouwen op een *nieuwe* Messias — de moderne wetenschap.

„Eenmaal in het bezit van voldoende kennis”, zo zeiden de wetenschapsmensen, „zullen we alle problemen van de mensheid oplossen en de wereld van al haar kwalen genezen”. De middelen die de moderne wetenschap daarvoor ter beschikking stonden, waren slechts een verrijnde uitvoering van dat wat de mens sinds de aanvang van de geschiedenis had benut — waarneming, experiment en menselijk denkvermogen.

Kennis nam constant toe, zodat b.v. in de tien jaar tussen 1960 en 1970 het totaal aan menselijke kennis *verdubbelde*.

Paradoxaal genoeg namen echter de problemen en moeilijkheden der mensheid eenparig versneld toe.

Wat mankeert er eigenlijk aan de uitspraak dat alleen de wetenschap voor alle problemen een oplossing heeft?

Aan de andere kant worden we echter geconfronteerd met het feit dat de problemen gelijke tred gehouden hebben met nieuw verworven kennis. Dat houdt niet noodzakelijkerwijs in dat de nieuwe kennis het kwaad heeft veroorzaakt. Het betekent echter wel dat de nieuwe kennis *geen remedie* was tegen bestaande kwalen of dat zij verdere misstanden kon voorkomen.

Het antwoord begint nu duidelijk te worden. Er was kennelijk iets verkeerd met de kennis die werd vergaard, of de zo noodzakelijke ontbrekende dimensie in kennis werd niet ontdekt.

Aan de uitspraak van de wetenschap dat eenmaal in het bezit van voldoende kennis, de problemen der mensheid opgelost zouden worden en de wereld van al haar kwalen genezen, wil ik het volgende toevoegen: oplossingen komen voort uit de *juiste* kennis die het *juiste* antwoord verschaft — zowel de ware oorzaak van alle kwaad als de oorzaak die vrede, geluk en elk goed gevolg tot resultaat heeft; en, ten tweede, oplossingen vloeien

voort uit de *toepassing* van die kennis. Ik heb altijd gezegd dat kennis slechts waarde heeft naarmate ze *toegepast* wordt.

Bij deze koortsachtige jacht naar kennis hebben wetenschapsbeoefenaars aan de universiteiten grote nadruk gelegd op academische vrijheid. Academische vrijheid wordt gedefinieerd als het recht dat leraren, professoren, wetenschapsmensen en studenten toekomt om zich bij hun streven naar nieuwe kennis een onafhankelijke mening te vormen.

Over het geheel genomen hebben de wetenschap en het hoger onderwijs de academische vrijheid aangewend om een schepping zonder Schepper te postuleren. Ze zijn bezig hun kennis uit te breiden met gelijktijdige verwerping van iedere mogelijkheid dat er iets bovennatuurlijks, iets goddelijks of iets buiten het materiële zou zijn. Ze hebben bovennatuurlijke openbaring als bron van kennis categorisch verworpen.

Toen ik mij bezighield met het onderzoeken van de evolutietheorie bestudeerde ik Darwin, Haeckel, Huxley, Vogt, Chamberlin en andere aanhangers van deze theorie, maar ik nam ook het alternatief van de theorie in overweging. Ik zou haast durven zeggen dat het merendeel van hen die hun hoger onderwijs in de laatste 50 jaar genoten hebben, de hun bijgebrachte evolutieleer voor waar aangenomen hebben *zonder* de bijbelse getuigenis van een afzonderlijke schepping in ernstige overweging te nemen. De meeste instellingen voor hoger onderwijs hebben 's werelds „best-seller” *zonder nader onderzoek van de hand* *gewezen*.

Is het niet menselijk, abuis te zijn?

Zou het mogelijk zijn dat de meest ontwikkelde personages zich aan een intellectuele illusie, een dwaling hebben overgegeven? Zijn zij met hun *eenzijdige* zienswijze werkelijk onfeilbaar en volledig boven het maken van fouten verheven?

Al jarenlang stel ik steeds weer vast dat dwalingen bijna altijd voortkomen uit een foutieve grondstelling (premissie), die zonder nadenken als vanzelfsprekend, zonder

nader onderzoek, als vaststaand wordt aangenomen, waarop dan op die foute premisse wordt voortgebouwd.

Veronderstel nu eens dat *wij* de academische vrijheid namen datgene wat zonder onderzoek terzijde werd geschoven, eens grondig te onderzoeken.

Is het mogelijk voor ons de verklaring te vinden van waarom de mens is zoals hij is en waarom de wereld zo met kwaad vervuld is? Is het ons mogelijk vast te stellen wat de oorzaak is van al het menselijk leed, verdriet en hartzeer? Is het mogelijk de oorzaak te vinden die vrede, geluk, overvloed en welvaart tot gevolg zou hebben — de oorzaak die door regeringsleiders ogenschijnlijk over het hoofd wordt gezien? Is het mogelijk de sleutel tot het menselijk voortbestaan te vinden?

Het antwoord op die voorgaande vragen luidt „JA”. Ja, het is mogelijk het antwoord te vinden op die elementaire vragen die de mens hebben beziggehouden zo lang hij heeft bestaan. Als u het antwoord wilt weten op die vragen, schrijf dan om ons boekje *Waartoe bent u geboren?* Het is uiteraard geheel gratis. □

PAUSELIJK BEZOEK

(*Vervolg van pagina 6*)

Murray Kempton van de *New York Post* opmerkte: „Men hoorde vreemde echo's van Karl Marx' aanklacht tegen het 19e-eeuwse kapitalisme”.

De paus ging veel verder dan alleen maar het bekritisieren van het materialisme waarvan het Amerikaanse leven doortrokken is. Hij plaatste zich in de geest op één lijn met de eisen van de ontwikkelingslanden voor een herstructurering van de economische orde in de wereld.

Later die dag legde Johannes Paulus tijdens een mis in het Yankee-stadion nog eens extra de nadruk op dit punt met de verklaring: „De armen van de Verenigde Staten en van de wereld zijn uw broeders en zusters *in Christus*. U moogt uzelf nooit tevredenstellen met de kruimels van het feest voor hen achter te laten [een verwijzing naar de gelijkenis van de arme man en de rijke Laza-

rus]. Om hen te helpen moet u iets van uw bestaan inleveren, en niet slechts van uw overvloed."

In deze zelfde politieke redevoe-ring verklaarde de paus dat de levensstandaard van de rijke landen in stand werd gehouden door het „aftappen van een groot deel van de reserves aan energie en grondstoffen die bedoeld zijn om de gehele mensheid te dienen".

Tijdens de eerste twee dagen van zijn bezoek kwam de paus telkens weer terug op het thema van de „uitbuiting" dat zo dikwijls weerklinkt in de zalen van de Algemene Vergadering waar „excessief rijke" (de woorden zijn van de paus) landen — in het bijzonder de Verenigde Staten — de voornaamste zondebokken vormen. De paus betoonde weinig erkentelijkheid jegens de honderden miljarden dollars belopende buitenlandse hulp, schenkingen en kwijt te schelden leningen (nauwelijks „kruimels") die door de Verenigde Staten en andere westerse naties worden verstrekt. (Wat meer zegt, een week later betrad Cuba's Fidel Castro hetzelfde spreekgestoelte met de alle perken te buiten gaande eis, uitgesproken in zijn nieuwe, zelf op zich genomen rol als spreekbuis van de armen van de wereld, om de komende tien jaar nogmaals 300 miljard dollar ter beschikking te stellen!)

Weinig journalisten voelden ervoor, de voornaamste uitgangspunten van de pauselijke boodschap aan de VN aan te vechten. En het publiek als geheel nam in zijn wilde euforie nauwelijks notitie van wat hij zei. Maar de „wereldvisie" van de paus hield weinig goed nieuws voor Amerika in.

Bezoek aan het Witte Huis

Het spectaculairste ogenblik van de pauselijke rondreis deed zich voor op zaterdag 6 oktober. Een meer dan 200 jaren geduurd hebbende verwijdering tussen het Vaticaan en de regering van de Verenigde Staten kwam toen officieel ten einde. Voor het eerst in de geschiedenis bezocht een paus het Witte Huis, een gebeuren dat nog maar twee decennia geleden eenvoudig ondenkbaar zou zijn geweest.

President Carter begroette Johannes Paulus als een „pelgrim voor de

vrede onder de volkeren". De paus antwoordde dat het zijn innigste wens was „de boodschapper van vrede en broederschap" te zijn.

Later verklaarde president Carter op het grote grasveld van het Witte Huis dat „God Amerika had gezegd door u naar ons toe te zenden... welkom in ons land, onze nieuwe vriend". Daarop kuste de paus zijn gastheer.

De volgende dag celebreerde de paus als laatste daad van zijn bezoek de heilige mis op de Mall in Washington, in het zicht van het torenhoog oprijzende Washington-monument. Daarmede sloeg hij opnieuw een blad in de geschiedenis om. Meer dan een eeuw daarvoor had paus Pius XI, het voorbeeld volgend van andere Europese staatshoofden, een blok Italiaans marmer gestuurd dat voor de bouw van het monument zou worden gebruikt. Woedende leden van een kleine politieke partij wierpen de steen in de Potomac-rivier, en hij werd nooit meer teruggevonden.

Die gebeurtenis in de jaren 1840 was symbolisch voor het feit dat het katholicisme slechts een geringe rol speelde bij de schepping van een pluralistisch, voornamelijk protestants Amerika. De grote golven katholieke emigranten kwamen eerst nadat de samenleving der Verenigde Staten reeds haar grondvorm had gevonden. Deze breuk tussen de „Heilige Stoel" en Washington wordt nu geheeld. Een officiële uitwisseling van ambassadeurs, waarvoor Washington lange tijd is teruggeedeinsd, zal nu misschien in een nabije toekomst haar beslag krijgen.

Verwisseling van thema

De „humanistische paus" doorspekte zijn toespraken royaal met uitdrukkingen als „menselijke waarden", „menselijke solidariteit" en „waardigheid van het individu". Maar voor zover ik mij kan herinneren zei hij niets over de majesteit van de almachtige God, of over de glorie van de herrezen Jezus Christus die aan de rechterhand van zijn Vader in de hemel zit. (Een journalist van een krant uit Philadelphia haalde zijn personages een beetje door elkaar door te beweren dat Johannes Paulus een „eenvoudige man was die aan Gods rechterhand zit". Hij zou zich hebben moeten oriënteren op Markus

14:62; 16-19; Hebr. 1:3; 8:1; 10:12; 12:2 en 1 Petr. 3:22 alvorens zijn geschrijf in druk te laten verschijnen.)

Maar halverwege zijn reis wisselde de paus van thema, om zich in hoofdzaak te concentreren op de controver- sen die de katholieke kerk in Amerika ernstig verdeeld houden. Daarbij bevestigde hij op een wijze die geen enkel compromis toeliet — en die dan ook niet naliet zowel de kerkelijke conservatieven als de progressieven te schokken — de traditionele pauselijke afwijzing van gehuwde priesters, vrouwen in het priesterkleed, abortus en anticonceptie. Nonnen vernamen met verbazing zijn aansporing weer hun traditionele „habijt" te gaan dragen.

De paus heeft niet alleen een goed begrip van de Amerikaanse samenleving, (om de protestantse meerderheid niet te prikkelen riep hij slechts zelden de naam van de maagd Maria aan), maar bovendien is hij zich pijnlijk bewust van de ernstige meningsverschillen binnen het Amerikaanse katholicisme.

Zo is het hem b.v. bekend dat 80% van de Amerikaanse katholieken vindt dat men geboortenregeling kan toepassen en toch een loyaal lid van de kerk kan zijn. (Bisschoppen noemen dergelijke leden „à la carte"-katholieken, omdat zij alleen die doctrines eruit pikken die zij wensen te gehoorzamen.)

Vele sociologen geloven dat het op het ogenblik onrealistisch is om te denken dat de jongere generaties Amerikaanse katholieken, die zijn opgegroeid in een sfeer van seksuele vrijheden, ooit een stap terug in de tijd zullen doen om halt te maken voor de kwestie van de geboortenregeling.

Men moet zich dan ook afvragen of de paus op een goede dag tot het inzicht zal komen dat hij zijn kerk in de Verenigde Staten heeft „verloren". Zal deze erkenning bijdragen tot de voorspelde ineensstorting van dit land door het optreden van een door religie beheerste federatie, die een reconstitutie vormt van het Roomse Rijk?

Oecumenisch streven

De confrontatie tussen het traditionele katholicisme van de paus en de progressieve vorm bleef een groot

deel van de tweede helft van de reis van Johannes Paulus de krantekoppen beheersen. Maar een uniek voorval op de ochtend van zijn laatste dag in Washington verdiende meer aandacht van de pers dan het kreeg.

In een korte en simpele ceremonie die nog niet zo lang geleden ondenkbaar zou zijn geweest, bad paus Johannes Paulus II in de kapel van Trinity College met Amerikaanse leiders van acht andere christelijke geloofsovertuigingen.

Zoals verwacht bracht de korte, 40 minuten durende ontmoeting geen durende, doorbraken tot stand aan het eenheidsfront, maar dat neemt niet weg dat zij door de deelnemers werd begroet als een symbolisch gebaar van enorme betekenis. De rooms-katholieke autoriteiten die de dienst organiseerden, zeiden dat het de eerste maal was dat een paus met zoveel verschillende godsdienstige leiders tegelijk had gebeden.

Ook in Boston, op de avond van het eerste oponthoud tijdens de pauselijke reis naar Amerika, was de geest van de oecumene opgebloeid. In een brief aan Humberto kardinaal Medeiros van het aartsbisdom Boston, zeiden negen protestantse en anglicaanse kerkleiders uit New England het volgende: „Het pauselijk bezoek vormt een gelegenheid tot oecumenische viering. Op grond van de traditionele betekenis van zijn ambt en van de kerk waarin hij dient, is de bisschop van Rome iemand die wij hoogachten en naar wie wij onze armen uitstrekken met voorbijgaan aan onze historische verdeeldheden. Als leden van de rooms-katholieke familie in het ene lichaam van Christus, brengen wij de woorden van de heilige Paulus in herinnering: 'Als een lid wordt geëerd, verheugen wij ons allen tezamen'. Wij vragen daarom aan alle christenen — katholieken, protestanten, anglicanen en orthodoxen — om bij deze gelegenheid uit te stijgen boven onze huidige en vroegere meningsverschillen en het pauselijk bezoek te kenmerken als stimulans voor het smachtend verlangen naar verzoening, een tijd om de reeds bestaande eenheid te vieren en te bidden voor de eenheid die wij nog hopen te verkrijgen.”

Als symbool van hun „oecumenische gastvrijheid” schonken de kerk-

leiders de paus een zilveren borstkrans met in het latijn de inscriptie: „Opdat wij een mochten zijn”.

Zelfs aan protestantse kringen waarvan men dat niet verwachtte, ontlokte de paus enthousiaste commentaren. Zo merkte Billy Graham op dat Johannes Paulus „de meest gerespecteerde godsdienstleider in de wereld van vandaag” is. Door *Time* om nadere uitleg gevraagd, voegde de heer Graham eraan toe: „Geen ander kon in onze huidige wereld zo doeltreffend de aandacht vestigen op zedelijke en religieuze kwesties als Johannes Paulus. . . . Amerika reageert op een geweldige manier (op het pauselijk bezoek). Het bewijst dat er een grote geloofshonger bestaat. De paus heeft miljoenen protestanten aangeraakt.”

Toenemend verlangen naar terugkeer

Het „harde standpunt” van de paus inzake katholieke doctrines maakte de zaken voor oecumenisch gezinde protestanten niet eenvoudiger. Maar veel deskundigen zijn van mening dat de charismatische persoonlijkheid van Johannes Paulus II sterk genoeg zou kunnen blijken om bepaalde struikelblokken op de weg naar kerkelijke eenheid te kunnen overwinnen. Deze visie werd in het nummer van 7 oktober jl. van de *Washington Star* in een opmerkelijke erkenning naar voren gebracht door een episcopale leidsman uit deze stad:

„Voor protestanten”, zei kanunnik Michael P. Hamilton, „is het juist die persoonlijke charme van Johannes Paulus II die een uitnodiging vormt tot een herwaardering van de rooms-katholieke kerk, en die bij sommigen van ons een vleugje wekt van het nostalgisch verlangen naar een unificatie die ons allen zou moeten omvatten. De rooms-katholieke kerk is zo rijk in haar universele aanhang; zij omvat zowel de welgestelden als de armen, de ontwikkelde als de onontwikkelde; elke taal, elk ras is erin vertegenwoordigd.” (Noot van de redactie: vergelijk Openb. 17:15).

Hij vervolgde: „Wagen wij het ons een wereldomvattende kerk voor te stellen, rijk aan uiteenlopende uitingen van christelijk geloof en erediens, verenigd in haar gewijde geestelijkheid en onder de leiding van de

bisschop van Rome, gescheiden in haar handhaving van confessionele gebruiken, verenigd aan een gemeenschappelijke eucharistische dis? Het is er allemaal, het zou kunnen, en de kerkwetenschap steunt de idee. Johannes Paulus verschaft de inspiratie, en het lijdt geen twijfel dat het alleen maar wordt tegengehouden door bangigheid en zelfzucht.”

Neem nogmaals kennis van de punten waar deze protestantse leidsman de nadruk op legt: 1) een toegenomen verlangen naar unificatie, 2) de erkende voorrangspositie van de bisschop van Rome, en 3) het feit dat naar zijn mening de eenheidsbeweging steun vindt in de godsdienstwetenschap.

Weinig mensen realiseren zich dat er de afgelopen twintig jaar achter de schermen tal van moeizame dialogen tussen katholieken en protestanten hebben plaatsgehad. Godsdienstwetenschappers van beide kanten hebben vele gebieden van vroegere meningsverschillen weten te verkleinen. De moeilijkst te kraken noot blijft die van het pauselijk primaatschap. Ook in dit opzicht vormt de magnetische persoonlijkheid van Johannes Paulus een bescijst voordeel.

De eerstvolgende kritieke mijlpaal voor de eenheidsbeweging zal in juni 1980 zijn, op welke dag in Duitsland de 450ste verjaardag van de confessie van Augsburg wordt gevierd. Dat document leidde tot de scheuring tussen het rooms-katholicisme en wat de lutherbeweging zou worden.

Godsdienstwetenschappers aan beide kanten leggen nu de nadruk op het oorspronkelijke „positieve” doel van de confessie, dat bestond uit het dichten van de toenemende kloof tussen luthers en Rome, en de pogingen van de eersten om kennelijke misstanden in de katholieke kerk te corrigeren.

De opsomming van de wantoestanden besloeg slechts de laatste zeven artikelen van de confessie, terwijl de 21 eerste artikelen vooral de overeenstemming toonden die met betrekking tot leerstellingen tussen beide kanten was bereikt.

Bisschop Cyril Wismar van de Nieuw-Engelandse Synode van het Verbond van Evangelisch-Lutherse Kerken, merkte onlangs op dat de confessie van Augsburg „een positieve

Van onze lezers

ve verklaring binnen de kerk wilde zijn, en niet een werktuig van verdeeldheid. Het heeft ons 450 jaren gekost om ons dat te realiseren", zei hij. „Ik hoop dat wij aan het einde van dit millennium terug zullen zijn bij ons uitgangspunt, de ene kerk in Christus.”

Inderdaad zal het één kerk zijn, maar zal die in Christus zijn?

Kerkelijke eenheid geprofeteerd

De eenheid onder de christelijk-belijvende kerken van de wereld is op komst. Volgens de voorzitter van de Raad voor de Christelijke Eenheid van de Christelijke Kerk, de Discipelen van Christus „is het niet langer de vraag of wij tot een eenheid kunnen komen, maar wanneer en op welke basis”.

De primaire factor die alle andere kerken die naar eenheid verlangen zullen hebben te accepteren, is die van de voorrangspositie van de paus in Rome. Op dat punt zal het Vaticaan nooit tot compromissen bereid zijn.

Wat zou het van alle anderen vergen om „terug te keren naar Rome”? Meer dan alleen maar de betoverende uitstraling van een, naar men moet toegeven, charismatische paus. Een schrijfster van de *Washington Star*, Mary McGrory, gaf het juiste antwoord toen zij over Johannes Paulus II opmerkte: „Hij heeft bewezen over een wonderbaarlijke persoonlijkheid te beschikken. We zullen moeten afwachten of hij ook wonderen kan bewerken”.

Misschien meende Mary McGrory het niet zo letterlijk, maar dat neemt niet weg dat er is geprofeteerd dat er in de eindtijd door de „god dezer wereld” (2 Cor. 4:4) een allerlaatste defensieve poging zal worden ondernomen om de kerken en sekten van de wereld te verenigen, en hen voor te bereiden om zich gemeenschappelijk te verzetten tegen de weldra op komst zijnde terugkeer van Jezus Christus om zijn Koninkrijk op de aarde te vestigen.

Voordat er door de verdeelde sekten en kerkgenootschappen kerkelijke eenheid zal worden bereikt, zal er een vertoon zijn van miraculeuze, bovennatuurlijke krachten — schokkend genoeg teweeggebracht door de „werking des Satans” (2 Thess. 2:8-10) — door een groot godsdienstig

Duidelijke begrippen

Vooreerst mijn dank voor het toezenden van uw gewaardeerd en glashelder begrijpelijk tijdschrift. Graag maakte ik ook kennis met uw andere uitgaven.

Dit alles interesseert mij in hoge mate omdat ik nog dagelijks in de klas sta en heel goed voel hoe religieuze begrippen totaal aan het vervagen zijn en overstemd worden door gewoon humanitair gepraat waar praktisch geen greintje christendom meer in zit. Dit is dan ook de reden waarom uw tijdschrift en de brochures mij erg interesseren, omdat u de begrippen zeer duidelijk stelt met alle consequenties vanden. Nu weet ik wel, als oud-bibliothecaris, dat er heel wat boeken bestaan, doch „mijn bruine” zoals we dat in België zeggen laat me niet toe die te kopen omdat de prijzen voor mijn beurs te hoog liggen.

Bij voorbaat mijn beste dank voor wat u me kunt zenden. Ik geef het ook door aan de jonge mensen rondom mij.

F. van A.
Genk, België

Mag ik u eerst hartelijk danken voor de fijne boekjes die ik tot nu toe van u mocht ontvangen. Ze hebben me veel wijsheid en inzicht gegeven over de bijbel. Ook de bijbelstudie mocht ik ontvangen en de lessen hebben me een andere kijk op de dingen die in de wereld gebeuren, gegeven.

Mw. R.L.
Britsum

Hartelijk dank ik u voor het mij toesturen van uw blad. Het spijt me buitengewoon dat ik niet eerder met uw tijdschrift in aanraking ben gekomen. Ik vind dat de gestelde problemen zo rechtuit behandeld

worden, zo opvallend vrij van krom en verleidelijk gepraat. Ik hoop oprecht het blad nog zo lang als het maar mogelijk is te ontvangen.

T.K.
Nietap

Graag zou ik willen schrijven dat ik erg blij ben dat u mij zo regelmatig uw tijdschrift toestuurt, en ik hoop dat u dit ook in het komende jaar wilt blijven doen, want de stof die ik lees in dit blad is voor mij geweldig goed. Immers in de kerk komt geen lectuur voor die op een begrijpelijke manier weet duidelijk te maken hoe men de dingen die zo heden ten dage zich afspelen, moet bezien.

G.J.P.
Deventer

Troost

Mijn zeer erkentelijke en hartelijke dank voor de door u aan mij toegezonden tijdschriften en de schriftelijke cursus. Ik heb *De Echte Waarheid* tot eind 1975 mogen ontvangen, en toen was mijn adres door het verhuizen naar Jakarta zeker in het ongerede geraakt. Door een toevallig droevig geval kwam ik weer in het bezit van uw adres.

Ik ben nu 62 jaar oud, maar heb mijn houvast aan Hem totaal verloren en ik zie alleen maar donkere wolken aan de hemel. Uw blad echter brengt me nu weer troost en ik volg gretig de beginlessen van de schriftelijke cursus. Ik hoop dat ik hierdoor de weg tot Hem weer terug zal kunnen vinden.

Moge God u zegenen voor al het goede werk wat u hiermee doet. Nogmaals mijn oprechte dank!

Fr.L.
Jakarta, Indonesië

leider. Miljoenen zullen door deze machtige tekenen worden meege-sleept. Hij zal beweren de bron van eenheid te zijn in de christelijke wereld. Deze „valse profeet” zal zelfs „als God” geëerd worden (vers 4) en de heerschappij over alle politieke machten opeisen.

Het toneel daarvoor wordt nu in gereedheid gebracht!

In onze dagen wordt de boodschap aan die mensen die er de voorkeur aan geven God te gehoorzamen en de wetten op te volgen die Hij in zijn Woord, de bijbel, heeft geopenbaard in plaats van zich te houden aan de tradities van de door Satan beheerste

mens, gevonden in Mattheus 24:24-25:

„Want er zullen valse christenen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden. Zie, ik heb het u voorzgd.”

U bent nu gewaarschuwd! U hoeft zich niet te laten misleiden. Bewijs uzelf welke kerk in deze tijd het Werk Gods doet door het ware evangelie van het Koninkrijk Gods te prediken, — de boodschap die door de religies van deze wereld met ver-eende krachten wordt tegengewerkt en verworpen. □

IS DOOP BELANGRIJK?

Dit is de rivier de Jordaan, waar Jezus door Johannes de Doper werd gedoopt. Tegenwoordig, zo'n 1900 jaar later, is niet iedereen het erover eens of de doop belangrijk is. Zelfs onder degenen die vinden dat de doop noodzakelijk is, bestaat er verschil van mening hoe dit moet worden gedaan, wanneer en waar dit zou moeten gebeuren.

Heeft u ooit de tijd ervoor uitgetrokken te *onderzoeken* of datgene wat u over de doop gelooft wel door de bijbel wordt

gestaafd? Als u eens een meer gedetailleerde studie over dit onderwerp zou willen maken, dan zal ons gratis boekje *De betekenis van de Waterdoop* u werkelijk van dienst kunnen zijn. Vraag gewoon een exemplaar aan door te schrijven aan *Ambassador College*, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats / Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)